BIBLIOTECA DIGITALĂ "THE AGES
BIOGRAFIE

POVESTEA VIEȚII LUI C. H. SPURGEON
de James T. Allen

Către studenții cuvintelor, lucrărilor și căilor lui Dumnezeu:
Bine ați venit la Biblioteca digitală AGES. Avem încredere în dumneavoastră experiența cu acest volum și cu alte volume din bibliotecă să îndeplinească motto-ul și viziunea noastră, care reprezintă angajamentul nostru față de dumneavoastră:

FĂCÂND CUVINTELE ÎNȚELEPȚILOR LA DISPOZIȚIA TUTUROR – LA PREȚURI ACCESIBILE.

AGES Software Albany, OR SUA
Versiunea 1.0 © 1996
OMUL ȘI MESAJUL SĂU MINUNAT; FIIND POVESTEA VIEȚII LUI CHARLES HADDON SPURGEON
DE
JAMES T. ALLEN

CUPRINS

CAPITOLUL 1 SEMĂNATUL SEMINȚEI

CAPITOLUL 2 RĂSĂRITUL LUMINII

CAPITOLUL 3 ÎNCEPEREA LUPTEI

CAPITOLUL 4 ÎNCĂ LUPTĂ

CAPITOLUL 5 ÎN MIJLOCUL LUPTEI

CAPITOLUL 6 MARCAT ȘI RĂNIT

CAPITOLUL 7 WESTWOOD

CAPITOLUL 8 LĂSÂND RĂZBOINICUL SĂ SE ODIHNEASCĂ

ANEXA

CAPITOLUL 1

SEMĂNATUL SEMINȚELOR

" Semănați în zori sămânța voastră,
În ajun nu-ți ține mâna,
Îndoielii și fricii să nu le dai atenție,
Răspândește-o peste tot în țară;
Și va apărea în mod corespunzător,
În verdeață, frumusețe, putere,
"Tânărul fir, tulpina, urechea.
Și în cele din urmă porumbul plin."

Nu măsurăm marii oameni după părerile lor specifice despre asta sau aia.

întrebare, sau de aderența lor la o anumită dogmă. Noi îi estimăm mai degrabă ei după volumul lor de putere morală și spiritualizantă, după esența calități ale bărbăției lor, prin influențele de fermentare pentru dreptate care emană din propria lor viață. Oare adevărata măreție constă în accidentul nașterii? Cu adevărat, nu. Aceasta este o chestiune asupra căreia nu avem control, și care aduce cu ea doar putere și responsabilitate. Măreția nu este ereditară. De aceea constatăm că fiii unora dintre cei mai mari oameni ai noștri au au fost doar "umbre ale unui nume măreț".

" Ce poate înnobila pe proști și pe lași?
Nu tot sângele tuturor celor din familia Howard.
Onoarea și rușinea din nicio condiție nu se ridică;
Fă-ți bine rolul, acolo se află toată onoarea."

O asemenea măreție s-a manifestat atât de izbitor și a fost atât de frumos pusă în scenă în activitatea de viață a celui care face subiectul acestui scurt articol.

schiță.

Niciun om nu poate ocupa o poziție proeminentă timp de patruzeci de ani, cu toată strălucirea a scrutinului public îndreptat asupra lui și a operei sale, și totuși să reziste la încercare și să să se aprobe pe sine însuși " un lucrător care nu are de ce să se rușineze"; un om de mare putere și influență religioasă asupra semenilor săi, fără să fie în sensul cel mai înalt și în sensul cel mai divin, înzestrat cu elementele unei adevărate măreții. Un astfel de om a trecut din mijlocul nostru în persoana lui iubit și venerat Charles Haddon Spurgeon, și indiferent de ceea ce ne opiniile individuale, recunoaștem cu toții instinctiv că un om mare a plecat din această viață – un prinț a căzut în Israel.

Charles Haddon Spurgeon s-a născut în satul de modă veche din

Kelvedon, în Essex, pe 19 iunie 1834, și este oarecum remarcabil faptul că de-a lungul întregii sale vieți a manifestat întotdeauna o puternică părtășie pentru comitatul în care s-a născut. Pentru a se amesteca cu cei pe care i-a cunoscut în copilărie și, din când în când, să revadă scenele tinereții sale, era într-adevăr pentru el o plăcere și o încântare. Familia Spurgeon provine dintr-o veche puritană, și erau o rasă de nonconformiști puternici. Se spune că întemeietorii familiei din Norfolk și

Essex au venit din Low

Țările de Jos pentru a scăpa de persecuția sângerosului Duce de Alva, în secolul al XVI-lea. Cu siguranță că nu le-a lipsit rezistența morală, sau de curaj neclintit pentru "de dragul conștiinței" la acești umili refugiați din

Țările de Jos, care au venit să se stabilească în comitatele noastre estice. Astfel, auzim de un strămoș robust, Job Spurgeon, care, în timpul domniei lui Carol al II-lea, a stat în poarta din Chelmsford timp de cincisprezece săptămâni, mai degrabă decât să fie un trădător pentru convingerilor sale. Este oarecum remarcabil faptul că această familie a fost cu toții pedobaptiști, până la subiectul schiței noastre și fratele său James, s-au declarat pentru botezul credincioșilor prin imersiune.

Stambourne a avut o atracție singulară pentru domnul Spurgeon și acest lucru este cu siguranță nu este un motiv de mirare, când ne amintim că a fost acolo, sub pregătirea și învățătura acelui bunic puritan evlavios, că formarea lui caracterului său a fost așezată, iar sămânța semănată, care avea să aducă în anii următori o recoltă atât de abundentă. Părinții săi au fost binecuvântați cu șaptesprezece ramuri de măslin care să le împodobească casa; și cu mijloace foarte puține pentru a le întreținere, a fost fără îndoială o mare ușurare pentru ei ca primul lor născut să facă, în mare măsură, casa parohială a bunicului său.

CASA DE LA KELVEDON ÎN CARE DL. SPURGEON S-A NĂSCUT

Bunicul domnului Spurgeon a fost un om cu un spirit sclipitor, în care tradiția locală a deslușit ulterior originalul lui " John Ploughman". Noi nu suntem surprinși de această conjectură când citim următoarea descriere a ministrului decedat: – "Reverendul James Spurgeon. este încă bine amintit de multe persoane cunoscute de noi ca un domn în vârstă.

care se îmbrăca în maniera școlii de modă veche, și care era de obicei sobru și mai degrabă scund în statură. Păstrându-și până în ultima clipă o predilecție pentru vechea școală a teologilor calviniști, acest veteran, de asemenea, uneori putea să se ocupe de acea specie de spirit care se presupune a fi caracteristică unui strămoșilor puritani". A fost un puritan peste tot, așa cum a fost exemplificat în rarele forță spirituală rară a predicii sale. A acceptat funcția de pastor al

Bisericii Independente din Stambourne în 1810, și timp de mai bine de jumătate de secol a slujit acestor oameni simpli din sat în lucruri sfinte. Și aici a a fost că Charles a fost dus să locuiască cu bunicul său, de îndată ce a fost destul de mare pentru a pleca de acasă. Acolo și-a petrecut o copilărie foarte fericită. El petrecea ore întregi în biroul bunicului său citind. El ne povestește cum în acele zile de început setea de cunoaștere s-a făcut deja simțită. " A fost în acel vechi și drag birou", spune el, "când am făcut prima dată cunoștință cu "Foxe's

Martyrs", "Bunyan's Pilgrim", și, mai departe, cu marii maeștri ai teologie scripturală, cu care niciun modern nu este demn de a fi numit în aceeași zi. Chiar și vechile ediții ale operelor lor, cu marginile și notele de modă veche, sunt prețioase pentru mine. Mi-au făcut ochii să lăcrimeze o scurtă cu puțin timp în urmă, când am văzut câteva dintre aceste cărți vechi în noul conac. Mă întreb dacă vreun

alt băiat le va iubi și va trăi pentru a reînvia acea mare și veche divinitate, care va fi încă pentru Anglia balsamul și binecuvântarea ei?"

Avem o imagine a unei combinații fericite de bunăvoință existentă în acest vechi sat din Essex între Squire, Parson și ministrul disident.

Scutierul mergea dimineața la biserică și la capela independentă.

după-amiaza, iar apoi la trio, pe care Charles îl transforma adesea în cvartet, se retrăgeau la amabilul Squire și fraternizau la "ceașca care înveselește, dar nu îmbată". Un exemplu izbitor al sentimentului de bunăvoință existent între vicar și enoriașul său, James Spurgeon, trebuie să fie menționat. Odată, având pe masa vicariatului o bucată de carne de vită bună, vicarul vrednicul vicar a tăiat-o în două și l-a trimis pe omul său cu ea la Independent parohiei independente cât încă era fierbinte. Zile fericite! Oameni fericiți! Cu siguranță exemple ca acestea sunt demne de a fi imitate de secolul al XIX-lea.

din secolul al XIX-lea.

Tactul și hotărârea de care a dat dovadă Charles chiar și în zilele tinereții sale sunt remarcabile. Fie ca următorul exemplu să fie suficient: – Unul dintre membrii bisericii bunicilor săi avea obiceiul să frecventeze casa publică, spre marea supărare a pastorului său. Charles a văzut ce necazuri avea omul comportamentul omului a cauzat, și a surprins parohia exclamând: "Îl voi ucide pe bătrânul

Rhodes, asta voi face!" " Taci! taci! taci, dragul meu", a spus bunicul; "tu nu trebuie să vorbești așa; este foarte greșit, știi bine; și vei fi luat la rost de poliția dacă faci ceva rău." "Oh, dar nu voi face nimic rău; dar

O să-l omor totuși! Asta o să fac." La scurt timp după aceea, băiatul a venit acasă spunând: "L-am omorât pe bătrânul Rhodes; nu-l va mai supăra niciodată pe bunicul meu drag.

mai mult." Nu s-a mai putut afla nimic de la băiat, dar în curând Rhodes însuși Rhodes a apărut la fața locului. " Îmi pare foarte rău, într-adevăr", a spus el, "dragul meu pastor, că ți-am provocat atâta suferință și necazuri. A fost foarte greșit din partea mea știu, dar te-am iubit întotdeauna și nu aș fi făcut-o, dacă aș fi avut doar gândit". Stătuse în cârciuma publică la pipa și paharul lui de bere, când băiatul a intrat înăuntru și arătând cu degetul a spus: "Ce ce faci aici, Ilie! stând cu cei nelegiuiți, și membru al unui

Biserică, și îi frângi inima pastorului tău. Mi-e rușine de tine! Eu nu aș vrea să frânge inima pastorului meu, sunt sigur". Copilul a plecat, dar conștiința a fost trezită, iar omul a fost salvat. A căutat iertarea lui Dumnezeu și a jurat că nu-și va mai supăra niciodată pastorul.

Cu aproape patruzeci de ani în urmă, reverendul Richard Knill a fost un vizitator la parohiei Stambourne, iar între cei doi s-a născut un atașament puternic.

cunoscutul misionar și nepotul pastorului. Cu siguranță că nimeni nu poate spune că fost o simplă presupunere ceea ce l-a determinat pe acest om al lui Dumnezeu să își exprime convingerea că băiatul va crește și va ajunge să predice unor mulțimi de o amploare imensă. Aceste doi, la fel ca Eli și Samuel, au avut o relație dulce. Dis-de-dimineață, ei întâlneau pentru a vorbi despre dragostea unui

Mântuitor; cel mai în vârstă se ruga pentru cel mai tânăr, făcând foișorul din grădină sanctuarul lor. Când s-au despărțit, șase pence au fost dați la

Charles cu condiția ca acesta să învețe imnul lui Cowper, " Dumnezeu se mișcă într-un cale misterioasă", etc., și s-a mai stipulat că, în cazul în care ar trebui să predica vreodată la amvonul lui Rowland Hill, acel imn urma să fie folosit. Knill's profeția lui Knill s-a împlinit. Băiatul a devenit un predicator pentru mii de oameni. A trăit să ocupe amvonul din Surrey și, nu mai este nevoie să adăugăm, imnul lui Cowper a fost cântat. Aici vedem din nou sămânța semănată; " pâinea aruncată pe ape este găsită după multe zile".

Nu numai la casa parohială Stambourne, ci și în vechea gospodărie, a existat sămânță semănată care avea să aducă roade prețioase la timpul potrivit. John

Spurgeon, tatăl lui Charles, a fost timp de mai mulți ani pastor al

Biserica independentă din Cranbrook, Kent. Atât domnul, cât și doamna Spurgeon au făcut mari sacrificii pentru a le oferi o educație bună copiilor lor și amândoi părinți au fost la fel de preocupați în ceea ce privește bunăstarea spirituală a copiilor lor.

urmașilor. Părinții popularului predicator au întreținut bine prestigiul al familiei lor. Mama, care a murit nu cu mult timp în urmă, a fost o devotată creștină devotată. Își aduna copiii în jurul ei pentru a se ruga pentru fiecare dintre ei în parte, și obișnuia să fie deosebit de fervență în a cere binecuvântarea cerului în numele băiatului ei cel mare. Reverendul John Spurgeon, care este încă în viață, contribuie cu următoarea mărturie emoționantă: – " Am avut fost mult timp plecat de acasă, încercând să clădesc congregații slabe, și simțeam că neglijam formarea religioasă a propriilor mei copii în timp ce eu mă străduiam pentru binele altora. M-am întors acasă cu aceste sentimente. Am deschis ușa și am fost surprins să nu găsesc pe niciunul dintre copiii mei prin sală.

Urcând în liniște pe scări, am auzit vocea soției mele. Ea era ocupată cu rugăciune cu copiii. Am auzit-o rugându-se pentru ei, unul câte unul, pe nume.

A venit la Charles și s-a rugat în mod special pentru el. Am simțit și am spus: Doamne, eu voi continua cu lucrarea Ta; copiii vor fi îngrijiți."

Grija doamnei Spurgeon pentru băiatul ei cel mare era profundă și sinceră.

Într-o zi i-a spus: "Ah, Charley! M-am rugat de multe ori ca tu să poți să fii mântuit, dar niciodată ca tu să devii baptist". La aceasta Charles a răspuns:" Dumnezeu a răspuns rugăciunilor tale, mamă, cu bunătatea Sa obișnuită, și ți-a dat mai mult decât ai cerut."

Dezvoltarea morală și religioasă a tânărului Spurgeon a fost fără îndoială datorată în foarte mare măsură pregătirii atente și pline de rugăciune a familiei sale.

devotată a mamei sale. Ea însăși fiică a unor părinți eminamente pioși, ea a moștenit trăsături de caracter, și a posedat instincte religioase care puteau nu puteau decât să aibă o mare influență asupra minții, caracterului și dispozițiilor lui copiilor ei. Puține mame au reușit atât de bine în dificila lor sarcină.

Prosperitatea spirituală a copiilor ei era mai dragă inimii ei decât prosperitatea lor progresul intelectual. Numai veșnicia va dezvălui în ce mare măsură a

rugăciunile oferite de acea mamă pioasă în micul sanctuar de acasă au fost răspuns.

CAPITOLUL 2

RĂSĂRITUL LUMINII

La vârsta de șapte ani, Charles Spurgeon a fost trimis la școală la

Colchester, unde locuiau atunci părinții săi. Acolo a dobândit câteva cunoștințe de latină, greacă și franceză, și a fost întotdeauna cap de listă la fiecare examen. Vacanțele și le petrecea la conacul de la Stambourne, iar în timpul vacanțelor sale timpul îl petrecea în principal studiind cărțile religioase și cărțile puritane.

care împodobeau biblioteca bunicului său. Dar Spurgeon era un om înnăscut geniu înnăscut, iar în foarte puțini ani a depășit cu mult inteligența celor din jur.

ar fi vrut să fie profesori.

Poate că lipsa de bogăție a fost cel mai bun lucru care putea înconjura un tânăr cu un astfel de spirit, din simplul fapt că, cel mai probabil, l-a constrâns să cheme în acțiune puteri latente, care, altfel, ar fi putut să rămână adormite în el.

minte.

În timp ce făcea progrese atât de rapide în viața sa școlară, învățătura de acasă era nu a fost neglijată, și nu există nicio îndoială că acest lucru a avut o influență importantă asupra lui viitorul său. În fiecare zi, o lecție din Scriptură era insuflată în mintea lui memorie, iar un adevăr scriptural îi era implantat în minte. Astfel, putem înțelege cum, încă din leagăn, el a fost luminat cu spiritualitatea învățătură spirituală, care avea să-i fie de un folos neprețuit în anii următori.

La vârsta de paisprezece ani, Charles a trebuit să părăsească locuința sa din Colchester; și după ce a petrecut o parte din 1848 într-un colegiu agricol la Maidstone, el, în

1849, a devenit profesor la Newmarket, într-o școală ținută de un domn Swindell.

Fără îndoială că în timpul șederii sale la New-market a avut loc o împrejurare s-a petrecut, care avea să revoluționeze întreaga tentă a vieții sale. Noi presupunem că ar fi făcut o vizită la Colchester, căci în acest oraș a fost în a avut loc evenimentul remarcabil. Ne referim la convertirea sa, care nu ar putea fi mai bine redată decât în propriile sale cuvinte. El spune: – " Secretul suferinței mele a fost acesta: Nu cunoșteam Evanghelia. Timp de cinci ani fusesem în cea mai înspăimântătoare suferință a minții. Mă aflam într-o țară creștină; aveam părinți creștini; dar nu înțelegeam pe deplin libertatea și simplitatea a Evangheliei". Starea de spirit a lui Spurgeon în această perioadă era jalnică. Torturat de îndoieli, înconjurat de temeri, asaltat de necredință, el putea foarte bine să spună: "Cine mă va scăpa de frica de moarte?". Evident, o sarcină fusese îndeplinită. O lecție fusese învățată. El a avut învățat să se cunoască pe sine. Cât de minunat de ciudat! Rapid și apt să învețe în alte domenii, el încă nu învățase natura și funcționarea simplității, credință copilărească. Dar el nu era departe de împărăție. Dumnezeu nu avea să-l lase un astfel de suflet mult timp în întuneric. Izbăvirea a venit de la o persoană cu totul neașteptată sursă foarte neașteptată. Nu de pe buzele celor învățați sau elocvenți

a venit mesajul livrat care urma să dea libertate acestui suflet legat de păcat. Nu, ci de la o om foarte sărac; unul dintre cei mai umili ucenici și cel mai slab dintre instrumente, a fost cel ales de Dumnezeu pentru a aduce cuvinte de pace acelui sufletului chinuit de furtună. Cât de adevărat este,

" Dumnezeu se mișcă într-un mod misterios, și face minuni."

"Dumnezeu a trimis furtuna de zăpadă", spune Spurgeon, "când mă duceam la un sală de ședințe. Când nu am mai putut merge mai departe, am ajuns la o mică capelă, care conținea o duzină sau cincisprezece persoane." Predicatorul și-a anunțat textul,

"Priviți la Mine și fiți mântuiți, toate marginile pământului". După ce a predicat timp de zece minute, spune Spurgeon, " s-a uitat la mine sub tribună, iar eu îndrăznesc să spun că, fiind atât de puțini cei prezenți, a știut că sunt un străin. Apoi a spus,

'Tinere, arăți foarte nefericit! Ei bine, așa era; dar nu fusesem obișnuit să mi se facă remarci asupra aspectului meu personal din partea celor de la amvon înainte. Cu toate acestea, a fost o lovitură bună dată. El a continuat: "Și vei fi întotdeauna mizerabil – mizerabil în viață și mizerabil în moarte – dacă nu te supui textului meu. Dar dacă te supui acum, în acest moment vei fi salvat".

"Apoi a strigat: "Tinere, privește la Isus Hristos; privește acum!". El a făcut să tresar în scaunul meu, dar am privit la Isus Hristos în acel moment. Norul dispăruse, întunericul se rostogolise, iar în acel moment am văzut soarele;

și aș fi putut să mă ridic în acel moment și să cânt cu cel mai entuziast entuziasm.

ei despre sângele prețios al lui Hristos și despre credința simplă care privește singură la El. O, dacă cineva mi-ar fi spus asta înainte! Aveți încredere în Hristos și vei fi mântuit. A fost, fără îndoială, o rânduială înțeleaptă, și trebuie să spun mereu

" De când prin credință am văzut pârâul
Rănile tale mi-au suplinit,
Dragostea răscumpărătoare a fost tema mea,
Și va fi pentru totdeauna."

Și totuși, manifestările harului divin pe acest loc ce nu va fi uitat niciodată zi din viața lui C. H. Spurgeon, nu erau încă complete. Nu, cu adevărat nu urmau să mai urmeze și altele. Din glorie în glorie erau slabe călăuzeli ale sufletului său în acel Sabat memorabil. Dimineața, la umila catedră Primitive capelă metodistă primitivă, a găsit mântuirea spre bucuria sufletului său. El a posedat siguranța care se realiza prin cunoașterea faptului că există " viață într-o privire la Cel Răstignit". Dar bucuria nu era încă deplină. Experiența de libertate deplină și de libertate desăvârșită trebuia încă să fie cunoscută pentru a se bucura de ea. Spune

Spurgeon, " În textul: "Priviți, priviți, priviți", am găsit mântuirea în dimineața. În textul, 'Acceptat în cei iubiți', predicat la Baptist biserică baptistă seara, am găsit pace și libertate". Da,

'Tis done. fapta măreață este făcută,

Și de pe tronul glorios al Tatălui, trâmbița de argint proclamă acum,
În dulci, melodioase, acorduri cerești,
O iertare liberă,
Prin venele sângerânde ale Mântuitorului Hristos."

Astfel a fost eliberat sufletul celui care, la rândul său, a fost pus în libertate, pentru a spune bogățiile nemărturisite ale lui Hristos, nu numai prin limba sa de argint, ci și prin mânuirea stiloului său, la sute de mii de semeni de-ai săi, o imensă multitudine dintre ei sunt deja cununa bucuriei sale.

O! binecuvântată schimbare! glorioasă realizare! bucurie de nedescris! Acum, Doamne schimbare s-a produs; lucrarea este îndeplinită; povara a fost îndepărtată; povara a fost înlăturată;

cântarele au căzut de pe ochi; emanciparea din robia legii a avut loc. Aceasta este asigurarea mântuirii. Aceasta este bucuria pe care izvorăște din credință. Aceasta este iertarea de care ne bucurăm și pacea obținută prin credință. Ieși tu, ales al Domnului, botezat cu această credință măreață, îmbogățit cu locuirea Duhului Sfânt! Și mii de oameni care ascultă de chemarea glasului marelui tău Stăpân se vor ridica încă la să te numească binecuvântat.

Chiar înainte de convertirea sa, a fost tentat să îmbrățișeze scepticismul. Vorbind la Exeter Hall în 1855, el se referă astfel la acel trist moment perioadă tristă de îndoială și neîncredere: – "A fost un ceas rău când odată am alunecat ancora credinței mele. Am tăiat cablul credinței mele; nu am mai ancorat de coastele revelației; mi-am lăsat corabia să plutească în derivă în fața vântului! Am spus rațiunii: "Fii tu căpitanul meu!"; am spus propriei mele creier, "Fii tu cârmă mea!". Și am pornit în călătoria mea. Slavă Domnului, este totul s-a terminat acum! A fost o navigație grăbită peste oceanul furtunos al libertății gândire liberă."

Câți dintre cei care, citind aceste cuvinte, vor repeta cu evlavie "Mulțumesc".

Dumnezeu" că în această perioadă de conflict a fost atât de miraculos și minunat scăpat din capcana ispititorului.

Ne-am referit mai pe larg decât ne permite spațiul nostru la această interesantă convertire și experiența timpurie cu "puterile întunericului","

pur și simplu pentru că, în mintea noastră, acestea sunt cele mai importante epoci din această minunată viață. Dacă harul inegalabil al lui Dumnezeu nu s-ar fi manifestat astfel în eliberarea lui David al Său din Goliat al scepticismului, această scurtă schiță nu ar fi fost scrisă niciodată. Ne simțim siguri că, dacă ar putea vorbi, el ar dori ca povestea convertirii sale să fie plasată în prim-plan, punând în evidență, așa cum o face, harul minunat și dragostea uimitoare a

Hristos pe care L-a iubit cu atâta ardoare și L-a slujit cu atâta credință.

Nu putem încheia acest capitol fără un cuvânt de explicație. O mare parte de conjecturi sunt afișate cu privire la cine a fost predicatorul real în acea duminică dimineața respectivă. Unii scriitori afirmă că a fost Robert Eaglan.

Un scriitor spune: " Nu a fost domnul Eaglan mai mult decât este domnul Eaglan domnul Eaglan.

Spurgeon". Am depus eforturi considerabile pentru a stabili cine este corect.

versiune corectă a acestei chestiuni. Din ceea ce putem să înțelegem, oricine ar fi fost predicatorul a fost, numele său nu a fost niciodată dezvăluit, cel puțin nu public. La urma urmei, aceasta este doar un mic detaliu, și poate de puțin interes. De un singur lucru suntem convinși încrezători că putem fi siguri că, înainte de aceasta, părintele și copilul său spiritual s-au întâlnit și și-au schimbat salutul pe acel "țărm însângerat".

Chiar și acum, în timp ce noi scriem aceste cuvinte, ei sunt angajați în

"privirea" la acel chip care a fost "cicatrizat mai mult decât al oricărui om"; și în unison cântând " cântecul lui Moise și al Mielului". " Nu pentru noi, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău să fie toată slava."

CAPITOLUL 3

ÎNCEPEREA LUPTEI

După o scurtă ședere la Newmarket, în 1851, Spurgeon s-a mutat la

Cambridge pentru a prelua funcția de ușier la o școală importantă, sub conducerea lui directoratul unui domn Leeding. Din mărturia unuia care a trăit sub același acoperiș, deducem că în această perioadă era de o fire foarte jucăușă dispoziție, gata pentru aproape orice distracție și năzbâtie, dispus să săvârșească cele mai cele mai scandaloase glume. Deși avea o sănătate oarecum indiferentă, însă cu o voce ponderată, strigătele sale vesele și râsul său cordial se auzeau constant să răsune în toată casa. Dar, sub exteriorul aparent aspru, se ascundea se afla un interior de fier, profund și grijuliu. Viața lui era ca un diamant de valoare incalculabilă, în starea sa brută și neterminată; totuși, una care, atunci când șlefuit și rafinat, avea să ocupe un loc de prinț în inimile oamenilor.

fiilor celor mai vrednici supuși ai Marii Britanii; și, de asemenea, să câștige admirația celor mai celor mai mari oameni de stat din lume. A fost la începutul primăverii acestui an când dl.

Spurgeon a fost botezat prin scufundare în numele Treimii, conform porunca sacră. În mod cu totul deosebit, a fost în ziua de naștere a iubitei sale mamă iubită, că această rânduială creștină a fost administrată. Nu într-o oarecare liniște, un colțișor adăpostit, departe de orice examinare și observație; nu în secret, de teama de a nu se omului a fost administrat acest ritual solemn. Nu. În râul care desparte două comitate, C. H. Spurgeon și-a mărturisit public " profesiunea de credință în

Domnul Isus Hristos", fiind îngropat împreună cu El în botez. Două ore dedicate cercetării profunde a inimii, rugăciunii liniștite, meditației sfinte, a fost o preludiu potrivit pentru ceea ce avea să urmeze. Timp de mai bine de patruzeci de ani, un viață consecventă, utilă și ireproșabilă a mărturisit despre sinceritatea și sinceritate și devotament din toată inima pentru cauza Maestrului, pentru a cărui slujire el a făcut astfel proclamat discipolatul său.

La Cambridge se pare că credința sa a fost evidențiată pentru prima dată prin faptele sale. Natura spirituală a fost în mod evident agitată în el; și după ce a primit " Adevărul așa cum este în Isus", s-a creat dorința naturală de a împărtășească acest "Adevăr" și altora. Prima dată când Spurgeon a fost chemat pentru prima

dată la mărturie cu privire la credința sa nou descoperită a fost adusă într-un mod foarte neașteptat manieră foarte neașteptată, cel puțin pentru tânărul de atunci, neexperimentat, neîmpăcat și fără experiență. El a fost invitat într-o duminică seara de către un domn să-l însoțească la un postul de predicare din sat, la aproximativ trei mile de Cambridge. În timp ce se aflau pe drum călătorie, s-a pus problema cine urma să oficieze slujba; după ce multe dezbateri, sorțul a căzut pe Spurgeon. Astfel, într-o căsuță mică (în satul Teversham), cu un amvon într-un colț al încăperii, regretatul renumit pastor al Metropolitan Tabernacle, pe atunci un flăcău de șaisprezece ani, a vorbit din toată plinătatea inimii sale despre prețiozitatea lui Isus. " Până la voi, deci, care credeți, El este prețios", a fost textul. Nu a existat niciun descompunere sau lipsă de idei în această primă predică. " Pentru noi înșine plăcere", spune Spurgeon, referindu-se la acest incident memorabil, "nu am făcut oprit scurt în mijlocul predicii, iar în cele din urmă raiul dorit a fost în vedere. Am făcut. un final și am luat cartea de imnuri, dar, spre marea noastră uimire, o voce bătrână a strigat: "Binecuvântează-ți inima dragă, cât de bătrâni sunt

"Ce vârstă aveți? Răspunsul nostru foarte solemn a fost: "Trebuie să așteptați până se termină slujba înainte de a face astfel de întrebări". Să cântăm acum". După ce a intrat în această îndatorire solemnă, și găsind acceptul oamenilor, tânărul predicator s-a pregătit pentru o slujbă în fiecare seară, după ce s-a ocupat de îndatoririle sale de la școală în timpul zilei. Autorul acestei schițe, vorbind cu un pastor baptist din Wisbech, zilele trecute, cu privire la marea pierdere pe care o au suferise, a fost plăcut surprins să-l aud remarcând: " Știu că căsuța mică de la Teversham bine; pentru că a fost acolo. în acea cămăruță, în care eu, ca și venerabilul meu predecesor, am ținut prima mea predică."

Într-un timp foarte scurt, tânărul de șaisprezece veri a fost în permanență ocupând în permanență amvoanele satelor din jur, și atât de mult se bucura de o mare apreciere a apreciate serviciile sale, încât vizitele sale trebuiau, în general, să fie repetate din nou și din nou și din nou; și era unanimitate de opinie că avea " un cap bătrân pe umeri tineri?". Reputația sa s-a răspândit uimitor, iar în scurt timp a a fost angajat în slujbele de noapte din timpul săptămânii în amvoanele din Cambridge, primul amvon pe care l-a ocupat în acel oraș a fost cel al părintelui baptist.

ministru baptist la care tocmai am făcut referire.

O altă trăsătură a activității sale a ieșit în evidență în această perioadă. Temperanță principiile temperanței nu erau atât de populare atunci ca acum, iar susținătorii temperanței se puteau lăuda cu puțini ajutători laici cu adevărat evlavioși (cu atât mai puțin clerici), așa că ei erau recunoscători cu devotament pentru orice recruți neprelucrați. Se zvonea că Spurgeon se alăturase rândurilor lor. Adăugarea acestui tânăr orator la numărul lor era o adeziune importantă, și aproape imediat a fost anunțat la să se adreseze la o întrunire despre temperanță. A făcut acest lucru cu cea mai mare elocvență, și după felul său de a fi s-ar fi putut concluziona că a fost un susținător al abstinenței totale în toate zilele sale. La finalul întâlnirii, un domn a spus,

"Și, vă rog, de cât timp sunteți un om al temperanței, domnule Spurgeon?".

Răspunsul a fost dat cu cel mai mare sang froid și răceală imaginabile,

"Cam de trei săptămâni, domnule".

Sătenii din diversele districte rurale din jurul Cambridgeului au fost în curând să piardă curând slujbele lui Spurgeon. și să fie privați de privilegiul de a de a-l asculta pe "băiatul predicator" din Fens. Baptiștii din Water-beach i-au făcut o chemare pentru a fi pastorul bisericii lor, promițându-i că nu va fi împovărat cu un salariu exorbitant. Spurgeon, după multe rugăciuni și meditație, a acceptat chemarea și a mers să slujească oamenilor într-o veche clădire veche și pătrată, deși mulți dintre cei care o frecventau o priveau ca pe o clădire sacră ca și Chivotul Legământului. Poziția ocupată de Spurgeon era într-adevăr o minunată. Imaginați-vă în minte scena în diferitele ei aspecte. Iată un tânăr de șaptesprezece ani chemat să fie instructorul spiritual al multor bătrâni suficient de bătrâni pentru a-i fi bunic. Cu adevărat, mâna Domnului a fost în toate acestea.

Erau unii care se lăudau că erau SĂNĂTOȘI în credință, cei aleși, după știința dinainte a lui Dumnezeu. Alții erau alții, răzlețiți cu o fel de calvinism care era suficient pentru a face să apară fantoma lui Calvin printre ei și să-i mustre pentru bigotismul lor îngust la minte. Unii scriitori s-au gândit că aceste suflete bune trebuie să fi avut o importantă influență asupra minții tânărului ministru; prin urmare, acest lucru ar fi în unele măsură să explice tonul calvinist foarte puternic care a pătruns în primele predici, deși ar trebui să credem că nici măcar îngustimea lui nu ar fi fost suficient de puternică pentru acești adepți ai bunului John Calvin. Din când în când, prin un semn din cap de dezaprobare, sau o scuturare tristă a capului, ei arătau neacceptarea lor a adevărului pe măsură ce predicatorul prezenta o prezentare completă și liberă a adevărului.

evanghelie pentru un păcătos nevoiaș și gol. Oricum ar fi, timp de vreo doi ani

Spurgeon a slujit cu succes la această biserică din sat. Membrii erau adăugați la biserică, iar locul lor de predicare nu a putut conține numărul celor care se îngrămădeau să îl asculte. Indemnizația enormă de patruzeci de lire sterline pe an, cu un număr de diaconi de modă veche de la țară, și membrii care cereau trei predici în fiecare săptămână, fiecare dintre aceste predici urmând să fie ocupa cel puțin o oră și trebuiau să aibă toată greutatea a șaisprezece uncii la o livră, nu erau elemente foarte tentante în munca unui om pentru a-l determina să facă o ședere foarte lungă; și totuși, pentru o perioadă considerabilă de timp

Spurgeon a lucrat armonios și mulțumit cu acest popor.

Este cu totul o greșeală să presupunem că în acest timp predicatorul, tânăr cum era el era, era ascuns într-un colț sau necunoscut faimei. Adevărul este că el a fost rapid devenind unul dintre cei mai populari predicatori din ținut. Slujbele sale erau foarte solicitate și cerute în mod constant. Bine face scriitorul își amintește bine de Spurgeon predicând la Somersham în această perioadă. Era în acea perioadă momentul în care purta sacoul scurt despre care se vorbește mult și gulerul întors.

În timpul slujbelor, el era oaspetele excentricului morar din Houghton, răposatul W. Porto Brown. Domnul Brown era un om bun, amabil și caritabil; dar

excentricitățile sale l-au făcut să fie mai puțin popular decât ar fi fost în mod normal.

ar fi fost. Vorbind despre șederea sa în casa bătrânului, domnul Spurgeon a spus în mod ciudat remarcă: "În tinerețea noastră am predicat la Houghton, și am avut fericitul nefericire de a fi oaspetele bunului morar". Când domnul Spurgeon și-a făcut apariția în amvon la Somersham, bătrânul a fost foarte surprins de faptul că înfățișarea sa tinerească, și nu a ezitat, la sfârșitul slujbei, să să-i spună, " că predica lui a fost foarte bună pentru un băiat ucenic".

Cu toate acestea, acest veteran descendent al unui strămoș Quaker și al unui protejat în plină dezvoltare a puritanului Stambourne au format o prietenie care a continuat până la decesul cinstitului și deschisului morar.

Se apropia acum momentul care a dovedit că tânărul pastor al

Waterbeach era destinat să ocupe o sferă mai largă și să acopere o mare suprafață cu influența sa. Talentele ascunse în mintea lui aveau să se extindă domeniul lor de exercitare; lumina care iradia o simplă mână de oameni urma să strălucească în înțelegerea miriadelor de oameni, iar omul care era o uimire pentru acești umili săteni avea să excite uimirea celor mai mari inteligențe ale lumii. Da, suveran și supuși, bogați și săraci, înțelepți și neînțelepți, oameni de stat și senatori, colegi și peeresses, poeți și predicatori, filantropi și filosofi, aveau încă să să stea la picioarele lui și să învețe de la el, să-i asculte elocvența sa de neatins și să-i recunoască puterea inconfundabilă.

Cei doi ani petrecuți la Waterbeach trebuie să fi fost o perioadă extrem de fericită, pentru că în perioada de glorie a tinereții, munca a fost pentru el o plăcere, în timp ce rezultatele acelei munci i-au fost de ajutor și stimulente în anii următori. Adesea au fost aceste zile de început ale slujbei sale menționate de cel care ne-a părăsit prea mult curând, ca pe niște anotimpuri de mare putere și " vremuri de răcorire de la prezența Domnului". Prin slujirea lui acolo a avut loc o mare reformă efectuată în viața poporului. Nu numai că mulți se alăturaseră bisericii, ci și Sabatul a fost ținut ca zi sfântă – bețivii au devenit treji, iar cei desfrânatul și-a abandonat viața păcătoasă, cei care se retrăgeau au fost restabiliți, și mari putere a însoțit slujirea cuvântului. Care a fost adevăratul secret al succeselor acestui tânăr pastor? El nu numai că a crezut, dar a și predicat ca și cum ar fi crezut în Biblie ca fiind cartea lui Dumnezeu, conținând voința revelată a lui Dumnezeu pentru om. De asemenea, el a fost un credincios ferm în lucrarea și oficiul Duhului Sfânt, în locuirea personală a acestui Duh Sfânt.

Adevărat era că el a trăit și a predicat cu un profund sentiment personal că Dumnezeu trăia în el, și prin El în el, și prin El slujirea sa (ca un adevărat soldat al lui Isus Hristos) a fost începută, continuată și, în cele din urmă, terminată, cu speranță sigură și certă de " răsplată", Ca un lider demnitar al Bisericii Angliei o spune în mod adecvat, " Charles Haddon

Spurgeon i-a făcut pe oameni să simtă că Biblia este o carte care nu va fi niciodată suspectată, nu trebuie să fie scuzată, ci o carte în care să se creadă și în care să se aibă încredere, și primită ca fiind chiar Cuvântul lui Dumnezeu." Iată, așadar, care este secretul succeselor acelei lungi și laborioase vieți făcute

omenește. De la copilăria lui credință copilărească și credința din toată inima în Dumnezeul lui Israel ar trebui să izvorască o putere care ar trebui să se facă simțită prin slujirea și viața sa consacrată. Aici s-a născut acel dragoste, născută de Isus Hristos, care ar trebui să poarte cu ea o influență care ar trebui să fie simțită în inimile mulțimilor mult timp după ce el ar fi încetat să lucreze și de a lucra. Aici a strălucit o simpatie, luminată de locuirea înăuntru a lui

Spirit al " Prințului Păcii", care și-a revărsat strălucirea în jurul lui cale, " strălucind din ce în ce mai mult până la ziua desăvârșită". Cu siguranță că din mormânt nou făcut în liniștea de pe terenul lui Dumnezeu de la Norwood vine o voce către fiecare cititor al acestei schițe: "Nu vă obosiți în a face binele, căci la timpul potrivit timp veți secera, dacă nu veți obosi".

CAPITOLUL 4

ÎNCĂ LUPTĂ

Anul 1853 a fost un an plin de evenimente pentru domnul Spurgeon. Într-o dimineață de Sabat el a mers pe jos de la Cambridge la Waterbeach pentru a oficia la iubita sa slujbă de casă de adunare. În această dimineață specială, pastorul era plin de strălucire cu toată plimbare vioaie, și destul de pregătit pentru exercițiile sale de la amvon. Așezându-se în

"banca de masă", i s-a pus în mâini o scrisoare care purta însemnul London cu ștampila poștală din Londra. Referindu-se la acest incident douăzeci și cinci de ani mai târziu,

Spurgeon remarcă: "A fost o misivă neobișnuită și a fost deschisă cu câteva curiozitate. Conținea o invitație de a predica la New Park Street Chapel,

Southwark, al cărei amvon fusese ocupat anterior de Dr. Rippon;

același Dr. Rippon a cărui carte de imnuri era atunci în fața mea și din care urma să-mi aleg imnurile pentru slujbă". Umbra bunului

Dr. Rippon părea să planeze asupra Capelei Park Street, și a condus subiectul schiței noastre să o privească cu o teamă considerabilă. A trecut pe lângă epistola diaconului, remarcând că " trebuie să-i fi fost trimisă în greșeală, și a fost fără îndoială destinată unui omonim de-al său rezident în

Norfolk". Diaconul i-a răspuns liniștit că se temea că nu a fost o greșeală. Faptul că că se așteptase ca unele dintre bisericile mari adiacente să fure să le lipsească de păstorul lor; nici nu visa că faima lui de predicator fusese deja ajunsese deja la urechile baptiștilor din metropolă. Dar era timpul să înceapă slujbă, așa că scrisoarea a fost lăsată deoparte pentru a i se răspunde a doua zi. La corespondența care a urmat a avut ca rezultat faptul că " băiatul predicator" a primit un invitația de a suplini capela din New Park Street.

Primele impresii ale lui Spurgeon despre marele oraș, ca și cele ale multor

altora, au fost departe de a fi favorabile. A fost într-adevăr o sâmbătă seara de sâmbătă încercată pentru tânărul predicator. Unul dintre diaconi l-a îndrumat spre apartamentele sale, unde s-a întâlnit cu alți tineri clerici. Nu suntem surprinși că ei s-au mirat de îndrăzneala acestui tânăr conațional de a veni să predice la oamenilor din oraș. Evident, îmbrăcămintea lui nu era idealul a ceea ce ar trebui să fie un cleric.

ar trebui să fie. La fel ca Eliab din vechime, și acești frați de slujbă s-au mirat de mândria și aroganța inimii acestui tânăr David, care a îndrăznit să le impună să se dea pe sine însuși în atenția lor ca învățător al poporului londonez. Cu adevărat, ei au fost cu adevărat mângâietorii lui Iov pentru acest străin începător. Ah, ei nu știau de praștia și piatra rugăciunii și a credinței ascunse în secretul acelui tânăr inimă. Puțin se gândeau că în acel tânăr au văzut pe cineva al cărui nume, în zilele următoare avea să fie unul de familie în acel mare oraș. Primul său noapte în Londra a fost una anevoioasă și tulbure. Dimineața, el a străbătut străzile până la Park Street Chapel temându-se să nu întâlnească demnitarii demni de acest important edificiu. Încercarea a fost într-adevăr o încercată, dar, depinzând de brațul Dumnezeului lui Jeshurun, " băiatul predicator.... a venit, a văzut și a învins". Slujba de dimineață a fost doar puțin frecventată, dar seara, când faima lui s-a răspândit, o adevărată adunare londoneză public londonez a trebuit să fie înfruntat; leii de care se temea atât de mult trebuiau să fie și au fost înfruntat; și de acum încolo lui Spurgeon îi păsa la fel de puțin să înfrunte un trupă de londonezi, cât îi păsa de întâlnirea cu câțiva oameni simpli într-o țară sat de la țară. Cutremurul dimineții timpurii dispăruse pentru totdeauna; " teama de decât cea care aduce o capcană", fusese înlăturată; și când s-a întors în acea seară în locuința sa singuratică, a făcut-o ca un om mai puternic și mai curajos.

pentru proba prin care trecuse.

Nu mai este nevoie să spunem că afirmația sinceră a băiatului-predicator a creat un impresie profundă; iar aceste prime slujbe au fost foarte apreciate. La a doua slujbă de Sabat a avut un succes și mai izbitor (pentru că faima acestui tânăr expunător se răspândise peste hotare), iar atunci când cei patru duminici de probă s-au încheiat, Spurgeon s-a întors la Cambridge încrezător de faptul că își mișcase ascultătorii; indiferent dacă acest lucru ar fi trebuit să determina Biserica Park Street să îl miște pe el, rămânea de văzut. A fost în curând manifest că până și tinerețea celor nouăsprezece sunliniști avea să devină un succesor al renumitului Dr. Rippon și al altor predicatori celebri care îi fuseseră precursori în acea pastorație. Prezența la Park Street

Chapel se îmbunătățise atât de mult și Dumnezeu onorase atât de mult lucrarea a tânărului Său slujitor. încât la întâlnirile de rugăciune au participat mai mulți număr mai mare decât se părea înainte la serviciile de predicare publică.

Cine va spune ce influență puternică asupra vieții marelui predicator a fost exercitată de întâlnirile de rugăciune ținute în acele zile de început pe Park Street. Pe

28 aprilie 1854, domnul Spurgeon a acceptat funcția de pastor al Park Street

Chapel.

În termen de douăsprezece luni, Park Street Chapel a trebuit să fie extinsă. Aceasta a fost recunoscut de toată lumea că apăruse un geniu original în limba engleză amvon englezesc, iar astfel de mulțimi s-au adunat pentru a-l asculta, încât nici măcar nu se putea sta în picioare putea fi obținut nici măcar un loc în picioare. Atât de dense erau mulțimile încât atmosfera din Park Street Chapel a fost comparată de predicator cu " gaura neagră a

Calcutta". Atât de aglomerat era sanctuarul în nopțile de Sabat, încât Spurgeon a exclamat: " Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, și prin credință acest zid de la din spate va cădea și el". Un diacon în vârstă și prudent, la sfârșitul slujbei, în termeni oarecum denunțători, i-a spus: " Să nu ne lăsăm niciodată mai auzim niciodată de asta, domnule", la care marele predicator a răspuns prompt,

"Nu veți mai auzi nimic despre asta după ce se va termina, de aceea cu cât mai repede veți să vă apucați să o faceți, cu atât mai bine"; și s-au apucat de treabă la începutul anului 1855, în congregația întâlnindu-se între timp în Exeter Hall.

Niciun om, și acel om un predicator al Evangheliei, nu a fost mai defăimat și mai calomniat decât a fost domnul Spurgeon în această perioadă. Fiecare om trebuie să-și plătească prețul într-o formă sau alta pentru popularitate. Domnul Spurgeon nu a fost excepție. Tratamentul pe care l-a primit va fi întotdeauna o rușine permanentă pentru noi ca popor. Ne lăudăm cu civilizația noastră în acest secol al XIX-lea, însă călău obișnuit a fost tratat cu mai mult respect decât cel acordat de un o mare parte din babilonienii secolului al XIX-lea față de funcția sacră.

deținută de domnul Spurgeon. Cine ar fi îndrăznit în acest timp să profețească că acesta era omul care, în câțiva ani, va impune respectul celor de la regalității înșăși și să fie favorizat cu prietenia celor mai înzestrați lideri ai Bisericii? Oh! ezitarea lumii în care trăim; este minunată; este într-adevăr minunată! Astăzi îl întâmpină pe omul cu cea mai strigăte oprobriale și cele mai grosolane batjocuri; mâine, îi cântă osanale de laudă și elogii la adresa lui.

Venirea domnului Spurgeon în metropolă a fost prilejul a diverse remarci ale spectatorilor, care nu au fost nici caritabile, nici creștinești, nici creștină, mulți afirmând că izbânda succesului nu va fi decât o perioadă de nouă zile.

minune; înțelepții au profețit diverse calamități; și chiar și unii dintre cei de la proprii confrați de slujbă s-au gândit – era oare gândul părtaș la dorință? — că băiatul îndrăzneț va avea în curând o cădere foarte umilitoare. Dar toți acești profeți au profețit în mod fals! Comentariile, de orice altceva decât de o măgulitoare natură deloc flatantă, au apărut în diverse reviste. Caricaturi intitulate "Brimstone and

Treacle", "Catch 'em alive O", etc., au împodobit vitrinele editurilor.

Apoi a apărut o mulțime de critici, votanți ai creionului și ai stiloului, unii dintre ei de care erau prietenoși, unii erau neutri, alții (și ei o mare multitudine) erau amarnic antagoniști. Cele mai ticăloase povești au fost circulat; au fost inventate cele mai crude falsuri; cu toate acestea, opera lui Dumnezeu a prosperat, mulțimea a crescut, iar numărul celor care au fost adăugați la

Bisericii.

Pe lângă această persecuție exterioară, au existat și alte chestiuni care au fost apăsau puternic asupra minții acestui pastor tânăr și devotat. El experiență din acea vreme a fost una deosebită; și el o povestește în acea mod caracteristic, pe care nimeni altcineva nu l-a putut face. Un paragraf din " Trezoreria sa lui David", la Psalmul 91, descrie cel mai grafic această perioadă de încercare.

"Când abia mă aflam la Londra de douăsprezece luni, vecinii din care lucram a fost vizitat de holera asiatică, iar congregația mea a avut de suferit de pe urma pătrunderii ei. Familie după familie m-a chemat la căpătâiul bolnavului celor loviți, și aproape în fiecare zi eram chemat să vizitez mormântul. Am dat cu ardoare tinerească la vizitarea bolnavilor și am fost trimis pentru din toate colțurile districtului de către persoane de toate rangurile și religiile. I

devenit obosit la trup și bolnav la inimă. Prietenii mei păreau să cadă unul câte unul unul câte unul, iar eu simțeam sau îmi închipuiam că mă îmbolnăvesc ca și cei din jurul meu. Un pic mai multă muncă și plâns m-ar fi pus la pământ printre ceilalți. Am simțit că povara era mai grea decât puteam duce și eram gata să mă scufund sub ea. Pe când

Dumnezeu a vrut, mă întorceam îndurerat acasă de la o înmormântare, când curiozitatea m-a determinat să citesc un ziar care era așteptat într-un fereastra cizmarului de pe strada Dover. Nu părea a fi o meserie anunț de comerț, și nici nu era, căci purta cu un scris de mână bun și îndrăzneț acele cuvinte: 'Pentru că tu ai făcut pe Domnul, care este refugiul meu, chiar pe

Cel Preaînalt, locuința ta, nu ți se va întâmpla niciun rău și niciun nicio plagă nu se va apropia de locuința ta". Efectul asupra inimii mele a fost imediat.

Credința și-a însușit pasajul ca fiind al ei. M-am simțit în siguranță, revigorată, înviorată, încununată cu nemurire. Mi-am continuat vizitarea muribunzilor într-un calm și spirit liniștit și pașnic; nu am simțit nicio teamă de rău și nu am suferit niciun rău. The

Providența care l-a determinat pe negustor să pună aceste versuri în fereastră, o recunosc cu recunoștință, iar în amintirea minunatei sale putere, îl ador pe Domnul Dumnezeul meu."

Încă un exemplu de " încercare a credinței sale" care i s-a întâmplat acestui puternic om al

Dumnezeu, trebuie să fie dat înainte de a trece la o imagine mai luminoasă.

Capela din New Park Street, atunci când a fost extinsă, a devenit în curând mult prea mică pentru mulțimile care veneau să-l asculte pe Spurgeon; și diaconii au luat cea mai mare clădire disponibilă din Londra – Royal Surrey Gardens Music Hall; și în octombrie 1856, el și-a început acolo slujirea, pe care a continuat-o până la

Metropolitan Tabernacle a fost deschis. Ceea ce este atât de bine cunoscut sub numele de Surrey

Gardens l-a costat pe domnul Spurgeon o boală gravă, de fapt. este pus sub semnul întrebării de către unii dacă și-a revenit vreodată pe deplin din șocul pe care l-a produs a dat întregului său sistem. Ceea ce urmează este un extras luat

din cartea bisericii care descrie această teribilă catastrofă: – "Ziua Domnului, 19 octombrie 1856.

— În seara acestei zile, în conformitate cu rezoluția adoptată la întâlnirea bisericii, ținută din 6 octombrie, biserica și congregația s-au adunat pentru a ne asculta pastor în Music Hall din Royal Surrey Gardens. O foarte mare număr foarte mare de persoane (aproximativ 7.000) s-au adunat cu această ocazie, și slujba a fost începută în mod obișnuit prin cântece, citirea

Scripturi și rugăciune. Imediat, însă, după ce pastorul nostru a început rugăciunea sa, a fost provocată o tulburare (se presupune că de către unele persoane răuvoitoare care acționau în mod concertat), și întreaga congregație a fost cuprinsă de o panică bruscă. În debandada care a urmat. șapte persoane au fost ucise pe loc, iar alte douăzeci și opt au fost grav rănite.

rănite grav. Această întâmplare regretabilă a produs efecte foarte grave asupra sistemului nervos al pastorului nostru. El a fost în întregime prostrat pentru câteva zile și a fost nevoit să renunțe la angajamentele sale de predicare.

Prin marea milă a Tatălui nostru ceresc, el a fost, totuși, a fost refăcut, astfel încât a putut să oficieze în propria sa capelă, duminică,

31 octombrie, și și-a recăpătat treptat sănătatea și vigoarea de odinioară.

Numele Domnului să fie lăudat."

Durerea și supărarea îndurate în această perioadă de domnul Spurgeon au fost foarte mari sporit de atacurile nechibzuite și virulente, și de crudul denaturări crude și crude ale presei. De către un cotidian londonez, un tip al multor altele, predicatorul cu inima frântă a fost descris ca fiind un "șarlatan dezlănțuit!".

care rostea blasfemii josnice și arunca blesteme la capetele celor pe care îi ascultătorilor păcătoși. Este bine cunoscut faptul că aceste calomnii au fost de mult timp trecut de mult timp, și chiar ziarele, care acum douăzeci și cinci de ani astfel au căutat să-l aducă pe el și lucrarea sa în oprobriu și discreditare, sunt astăzi susținători ai caracterului său, adepții instituțiilor sale, și cei care i-au cei mai fermi dintre prietenii săi. Cu adevărat, " Tu vei face ca până și mânia omului să se laude pe Tine, iar restul mâniei sale îl vei reține Tu?".

În timpul perioadei în care domnul Spurgeon a predicat în Surrey

Music Hall, un număr mare de aristocrați au asistat la slujba sa, printre printre care se numărau lordul judecător-șef Campbell, lordul primar și șerifii din Londra, contele Russell, lordul Alfred Paget, lordul Panmure, contele Gray,

Contele Shaftesbury, domnișoara Florence Nightingale, Lady Rothschild, dr.

Livingstone, și multe alte persoane cu studii și distincție. în acest interval că domnul Spurgeon a făcut una dintre vizitele sale în Olanda, a fost privilegiul de a predica în fața curții olandeze, și a avut o îndelungată interviu cu regina acestei țări.

Marți, 16 august 1859, prima piatră de temelie a Mitropoliei

Tabernacol a fost pusă de Sir Morton Peto. Lucrările au început cu intonarea imnului "În fața tronului îngrozitor al lui Iehova". După rugăciune, a avut loc o istoria bisericii a fost citită de domnul W. B. Carr. Seara a fost servit un ceai întâlnire de

ceai a avut loc în Rea's Repository, la care au participat peste 2.000 de persoane au fost prezente. Lordul primar, un om din Colchester, a prezidat seara.

și au fost ținute câteva discursuri picante. Unul dintre ele, al judecătorului Payne, conține următorul joc de cuvinte cu inițialele domnului Spurgeon: – "C. H. S. S. înseamnă un clar vorbitor cu capul limpede. care este iscusit în a trata subiecte într-un mod vesel și cu inima veselă stil vesel; este un căpitan al oștilor din Surrey; este un spirit care urăște la rece; are o îndemânare care încălzește capele; este un liniștit care-și alină grijile; este un onorator al lui Hristos soldat; și este un slujitor onorat de Hristos."

Cu adevărat putem spune că acum soarele începea să strălucească prin norii, care atârnau de atâta vreme în jurul domnului Spurgeon. El luptase o luptă crâncenă. Sunt puțini oameni care nu ar fi cedat în fața unei zeciuieli din dificultățile care îl înconjuraseră. Acești ani de început ai vieții sale slujire fuseseră vremuri de persecuție, suferință și descurajare, dar lecțiile lor fuseseră bine luate în seamă. Experiența bogată, coaptă și variată avusese a fost acumulată în acești ani de încercare. Cât de mult a trebuit să îl încurajeze în lucrarea sa de credință și în munca sa de iubire! Atunci când a început predicat la Londra a avut 200 de ascultători, acum erau 1.178

membri. În această perioadă el primise în părtășie prin botez niciun nu mai puțin de 3.569 de persoane. Nimeni nu poate nega că a fost un mare și de succes predicator de succes. Nimeni mai mult decât el. Nu este prea mult să spunem că și în această perioadă el era "prințul predicatorilor", înălțându-se deasupra semenilor săi. Nu a existat doar un singur Spurgeon, iar el era singur în tot ceea ce spunea sau făcea. Nimeni nu putea să-l imite sau să-l copieze cu succes. El poseda una dintre cele mai vii imaginație. A fost un om adevărat. Pentru el, păcatul era real; Hristos era real;

cerul era real; iertarea era reală. Această realitate era cea pe care o purta cu el el în fiecare detaliu al vieții sale, care l-a făcut să vorbească " ca un muribund către oameni muribunzi". El nu-și datora succesul sau influența sa întâmplării de circumstanțelor, spiritului și rasei sale, minunatei și izbitoarei sale uimitoare și uimitoare stăpânire a limbii; nu, nu, niciunuia dintre aceste lucruri, ci doar fermității și tenace a Evangheliei Domnului Isus Hristos.

Pentru ca cititorul să-și poată face o idee despre răspândirea pe scară largă a lui Spurgeon popularitatea lui Spurgeon, dăm următoarele exemple ca o încheiere potrivită a acestui capitol

La 7 octombrie 1857, ziua rezervată umilinței naționale pe din cauza tulburărilor din India, Spurgeon a predicat în fața a 24.000 de persoane în

Crystal Palace, când s-a strâns suma generoasă de 686 de lire sterline.

pentru fondul național. Cu vreo două sau trei zile înainte de această mare întâlnire, domnul Spurgeon a coborât la palat pentru a face câteva aranjamente speciale, și pentru a testa proprietățile acustice ale vastei clădiri

Cerându-i unui prieten care îl însoțea să se așeze la cel mai îndepărtat loc în care se afla.

extremitatea cea mai îndepărtată a clădirii, domnul Spurgeon a urcat pe platformă și a rostit cuvintele: " Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul celor din jur".

lumii", fiecare cuvânt fiind auzit distinct de prietenul său. La scurt timp după au părăsit clădirea și s-au întors acasă. În jur de douăzeci și șapte de ani după aceea, domnul Spurgeon a fost rugat să viziteze un muribund care în mod special a dorit în mod deosebit să-l vadă. El s-a conformat imediat. Când a intrat în camera bolnavului, acesta bolnavul l-a întrebat pe domnul Spurgeon dacă își amintește de vizita pe care o făcuse cu el prietenului său la Crystal Palace. "Perfect bine", a răspuns domnul Spurgeon.

"Ei bine, domnule", a spus bărbatul, "în acea zi lucram chiar sub unde stăteați dumneavoastră. Eram un om nemântuit, ducând o viață păcătoasă și rea. Când v-am auzit pronunțând în acea zi cuvintele: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii", Duhul Sfânt a aplicat acele cuvinte.

cuvinte în inima mea, și foarte curând după aceea am găsit pacea prin credință. I

crezut că nu voi putea muri până când nu vă voi spune cum v-a folosit Dumnezeu ca pe o instrument în convertirea mea".

Bucuria și plăcerea pe care această mărturie de pe patul de moarte i-a oferit-o marelui predicator poate fi mai bine imaginată decât descrisă.

25

CAPITOLUL 5

ÎN TOIUL BĂTĂLIEI

Primul serviciu ținut la Noul Tabernacol a fost luni dimineața,

15 martie 1861, fiind prezente mai mult de o mie de persoane. Dl.

Spurgeon a prezidat, iar timpul a fost petrecut cu folos de către acest număr imens de oameni în laudă și rugăciune. Prima predică a fost predicată pe următoarea zi de luni, în fața unei audiențe pline, de către pastor, de la Faptele Apostolilor

5:42: " Și în fiecare zi, în templu și în fiecare casă, nu încetau să învețe și să propovăduiască pe Isus Hristos", predica nefiind decât o previziune a ceea ce a fost va fi esența slujbei predicatorului. După o lună de zile de deschidere slujbe de o lună, Biserica și-a început activitatea obișnuită, în această catedrală de nonconformistă, fără datorii. Costul total al acestei clădiri a fost de 31.332 de euro.

lire, 4 șilingi și 10 pence, din care aproape jumătate a fost strânsă de către eforturile neajutorate ale pastorului, prin predicarea unor predici speciale în fiecare parte a

Marea Britanie.

Pentru a-l auzi pe domnul Spurgeon predicând, mai ales în propria sa comodă

Tabernacol, era să simți puterea sa minunată, chiar dacă era dificil de să o înțelegi și să o explici. El datora puține lucruri pur întâmplătoare pentru succesul său. Slujba de la Tabernacol era complet lipsită de astfel de accesorii ale închinării, cum ar fi muzica bună și ritualul impunător, și totuși Sabatul după Sabat, acea mare adunare de 6.000 de suflete se aduna pentru mai multe mai mult de treizeci de ani. Fără a exagera în mod nejustificat, putem afirma că el a palmaresul său ca predicator este absolut fără pereche în istoria lume, căci, pe lângă mulțimile care așteptau la slujba sa, el predicile au fost tipărite, traduse în alte limbi și au avut o largă difuzate în multe țări. Fără îndoială, ca predicator, Spurgeon este cel mai bun cunoscut, și este datorită puterii sale de neegalat la amvon că el își datorează renumele. Nimeni mai bine decât el însuși nu a fost conștient că metodele pe care le-a adoptat reprezentau o abatere de la moda predominantă, la care majoritatea oamenilor încă aderau ca fiind singurul standard de corectitudine. " Noi avem cele mai multe cu siguranță ne-am îndepărtat de la modul obișnuit de predicare", a remarcat el, " dar nu ne simțim obligați să oferim nici măcar o jumătate de cuvânt de scuză pentru aceasta, deoarece ne considerăm liberi să folosim orice fel de discurs care este calculat să impresioneze adevărul asupra ascultătorilor noștri."

Faptul că domnul Spurgeon a fost complet conștiincios în slujbele sale de la amvon a fost evidențiat de remarcabila predică pe care a ținut-o pe tema " Botezul

Regenerare". Ori de câte ori a văzut un păcat, l-a mustrat, sau o greșeală a a condamnat-o. Această predică a stârnit o furtună de reproșuri împotriva campion al adevărului. După ce și-a eliberat sufletul în legătură cu această chestiune vitală, el a fost perfect indiferent de consecințe. Nu mai puțin de două sute mii de exemplare ale acestei predici au fost vândute.

Un volum mare ar putea fi alcătuit din diferitele servicii speciale pe care dl.

Spurgeon din când în când era angajat. În timpul renovării bisericii

Tabernacol în 1867, el a predicat în Agricultural Hall, când este calculat că nu mai puțin de 20.000 de persoane timp de cinci duminici consecutive.

s-au adunat pentru a-l asculta pe cel mai mare predicator al timpului său. Vorbind despre literatură ieșită din această penelă ocupată, Lumea Creștină spune: " Inclusiv predica săptămânală și numeroasele sale articole din Sword and Trowel, dl.

Spurgeon, lucrările tipărite ale lui Spurgeon au fost probabil mai voluminoase decât producțiile oricărui autor modern. Predica săptămânală, începând cu prima săptămână din 1855, a completat 36 de volume anuale. Media tiraj a fost menținută la 25.000 de exemplare săptămânale. Revista lunară a completat, de asemenea, 26 de volume anuale. Din "Trezoreria lui David", în șapte volume, au fost vândute ceva de genul 130.000 de volume. Din "Lectures to studenților mei" și "Comentariile și comentariile", între șaizeci și șaptezeci de volume au fost vândute.

șaptezeci de mii de volume au fost vândute. Apoi, 'John Ploughman's

Talk' și 'Pictures' arată împreună un tiraj de o jumătate de milion de volume.

Celelalte lucrări sunt foarte numeroase, toate fiind mai mult sau mai puțin populare." Ce o mărturie minunată oferă aceste statistici despre voința

indomptabilă și și perseverența eroică a faimosului predicator. În aceste rânduri ne sunt oferite opera oricăror șase oameni obișnuiți, și totuși, în plus față de toate acestea și foarte mult mai mult pe lângă aceasta, el a fost în față în fiecare cuvânt și lucrare bună. Cu siguranță o astfel de carieră a fost cu totul dezinteresată; a fost multă abnegație în viața lui, dar nu și căutare de sine. Unde vom mai găsi vreun alt învățător al cărui predici tipărite să fie citite săptămână de săptămână și an de an, de către zeci și sute de mii de oameni. nu numai în Anglia, Irlanda, Scoția și Țara Galilor, ci și în pădurile din Canada, în preeriile din America, și în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii civilizate? Și ecoul răspunde,

Unde? O sarcină herculeană ca aceasta nu are pereche. Nu numai că a predicat bisericii sale de peste cinci mii de membri, ci și prin aceste predici publicate, el a predicat săptămână de săptămână, în acești treizeci de ani trecuți, unei audiențe mai mari decât ar putea fi adunată chiar și în acel spațiu spațios.

Tabernacol. Acolo unde vocea lui nu a fost niciodată auzită, unde fața lui nu a fost niciodată văzut, în limbi pe care el nu le putea vorbi, predicile sale au fost citite; și, fără îndoială, a întâlnit mulți în ceruri a căror convertire, necunoscută de el, a fost provocată în mod instrumental de cuvintele sale și care, împreună cu mulți alții mai mulți, sunt " bucuria lui și cununa lui de bucurie".

Una dintre cele mai importante întreprinderi al cărei fondator a fost domnul Spurgeon, și în care a manifestat un mare interes, este Colegiul Pastorilor, care a fost început în 1856. Ca multe alte mari instituții, a avut o mică început. La început, un tânăr decât a fost plasat sub îngrijirea tutorială a reverendului G. Rogers, din Camberwell; acesta a fost în curând mărit la patruzeci, care au fost întreținuți cu toții din banii privați ai domnului Spurgeon – însă numărul s-a înmulțit atât de repede încât această sursă de venit s-a găsit curând insuficientă pentru a acoperi cheltuielile necesare. Sistemul de ofrande săptămânale a fost adoptat apoi, dar nici măcar acesta nu a reușit să satisfacă cererea. La un moment dat punga colegiului domnului Spurgeon nu mai avea decât o liră rămasă în credit.

Ce era de făcut? Domnul Spurgeon a rezolvat dificultatea cu obișnuitele sale metode promptitudine obișnuită, declarându-și intenția de a dispune de calul și trăsura sa mai repede decât să aibă de suferit iubitul său colegiu. Dar nu mai era nevoie de acest sacrificiu de bunăvoie. În acest moment critic, o doamnă a trimis un cec de 200

lire, care a fost urmat în câteva zile de un alt cadou de 100 de lire.

din aceeași sursă. Și astfel, lucrarea a crescut; nu a dus niciodată lipsă de susținători. În iulie 1875, domnul Spurgeon a primit 5.000 de lire sterline pentru această instituție merituoasă, ca moștenire de la răposatul domn Mathews. Aceasta este doar un exemplu din multele moduri în care Dumnezeu a răspuns la rugăciune și a răsplătit credința slujitorului Său în această lucrare importantă. Aproximativ 845 au ieșit din acest colegiu în lume pentru a predica " nepătrunsul ".

bogății ale lui Hristos". Nu ne putem abține să nu spunem că, sub Dumnezeu, în cadrul colegiul datorează o mare parte din succesul său muncii serioase și devotate a

Rev. G. Rogers, primul său îndrumător, și în a cărui casă studenții au fost inițial.

În anul 1866, domnul Spurgeon a publicat următoarele observații în revista numărul din octombrie al revistei Sword and Trowel: – " O soră în Hristos a cerut să mă ocup de 20.000 de lire sterline, pe care dorește să le consacra slujirii Domnului, punând-o în încredere pentru întreținerea a băieților orfani, cu scopul special de a-i educa în mod evlavios, în speranța că ca prin harul divin să fie convertiți și să devină slujitori și misionari m anii viitori. Fiind împovărați de grijă, noi vom ezita în această afacere, dar nu îndrăznim să facem altceva decât să urmăm indicația lui mâna divină".

Donatoarea acestui dar generos era văduva unui cleric și un complet străină de domnul Spurgeon. Scrisoarea ei, în care era prezentată oferta generoasă a fost făcută, l-a luat chiar prin surprindere, iar el a fost oarecum îndoielnic în privința autenticitatea ei. Părea prea bună ca să fie adevărată. Un prieten i-a sugerat că ar trebui să să o viziteze pe doamna. A fost stabilită o întrevedere. Domiciliul donatorului nu nu dădea nicio dovadă de bogăție, domnul Spurgeon a spus că a sunat în legătură cu cele două sute de lire sterline pe care doamna dorea să i le pună la dispoziție. "Dragă mie".

a răspuns doamna, "am scris eu două sute? Am vrut să spun douăzeci de mii".

Asigurând-o că de fapt ea numise în scrisoare această din urmă sumă, dl.

Spurgeon a explicat discrepanța spunând: " Concluzionând că nu există ar putea fi un zero sau doi de prea mulți, m-am gândit să evit jignirea prin fiind de partea corectă și spunând două sute de lire". Astfel, organizația Boys'

Orfelinat pentru băieți a fost înființat. Una dintre cele mai plăcute caracteristici ale orfelinatelor este faptul că sunt în întregime nesectoriale. Un orfelinat a și fost prevăzut și un orfelinat pentru fete. Costurile de întreținere a acestor orfelinate sunt de aproximativ

12.000 pe an.

În ceea ce privește Colegiul Pastorilor, există două nume asociate cu acesta pe care simțim că trebuie să le menționăm, arătând că dacă doar aceste două bărbați ar fi fost ridicați, prin pregătirea și școlarizarea sa, la nivelul înalt și onorabilă poziție pe care o ocupă acum, ca pastori de succes ai unor biserici de succes.

biserici de succes, munca sa nu a fost în zadar.

Reverendul W. Cuff, pastorul energic al Tabernacolului Shoreditch, spune:,

"Vă rog să-mi permiteți să aduc o mărturie personală prietenului meu iubit, dl.

Spurgeon. Astăzi mă simt sărac, trist și singur, pentru că el a plecat. I

îi datorez lui, în numele lui Dumnezeu, tot ceea ce sunt, tot ceea ce am făcut sau voi face în zilele care au mai rămas. El m-a luat din obscuritate în colegiul său, atunci când puteam abia dacă puteam să citesc sau să scriu. Cu o dragoste minunată și o răbdare neobosită, el mi-a cultivat credința timpurie în Hristos și dragostea față de oameni. El a atins toate sursele ființei mele și mi-a dezvoltat tot caracterul. Orice aș fi eu, el m-a făcut, și mă bucur să spun asta.... Afirm că îl cunosc, pentru că am fost cu el mult în anii trecuți și spun fără rezerve că a fost cel mai altruist și generos suflet pe care l-am cunoscut vreodată. Vorbesc despre el

așa cum l-am găsit, în toată circumstanțele schimbătoare ale tuturor anilor, în schimbarea doctrinei, a formelor de închinare și de controverse. A fost întotdeauna același, hotărât, bun, ferm și generos..... Niciodată nu am apelat la el în zadar, iar ajutorul său a fost dat întotdeauna în așa fel încât mă făcea să simt că era o plăcere pentru el să mă ajuta pe toți cei care se aflau în dificultate. Am numeroase dovezi în acest sens în scrisorile sale pe care le-am păstrat. Pe ultima pe care mi-a scris-o, o prețuiesc mai mult decât aurul, și este trebuie să fie printre ultimele pe care le-a scris, pentru că a fost scrisă la Mentone doar câteva zile înainte de boala sa fatală, și poartă data de 9 ianuarie 1892..... Al meu inima mă doare și plâng în timp ce scriu despre o pierdere care nu poate fi înlocuită niciodată într-o viață de luptă și de muncă grea pentru Dumnezeu și pentru binele oamenilor."

Rev. Archibald G. Brown (a cărui activitate în estul Londrei este doar a doua după cea a domnului Spurgeon în sud), pastorul bisericii East

London Tabernacle, a spus: " Își amintea, cu mult tremur, că mergea la

Tabernacolul Metropolitan Tabernacle pentru a-l întreba pe domnul Spurgeon dacă îi va permite să să intre în colegiul său, și i s-a părut că aude din nou chiar fraza pe care pastorul rostită de pastor când au intrat în sacristie: "Oh, Brown, am căutat-o pe te-am căutat." .... Nu aveau să se mire cât de mult venera memoria domnului Spurgeon, dacă ar fi știut tot ce fusese pentru el în necazuri. Cu vreo șaisprezece ani în urmă, când a fost distrus de o durere cumplită, s-a dus la Metropolitan

Tabernacle, și cât de surprins a fost să afle că domnul Spurgeon își luase deranjul de a pregăti o predică special pentru el După predică, dl.

Spurgeon a coborât la el și, cu o strângere de mână, i-a spus: "Am spus tot ce am putut pentru tine, bietul de tine'. Dumnezeu era o realitate teribilă pentru Spurgeon.....

El a trăit în fața lui Dumnezeu; a acționat în fața lui Dumnezeu; a vorbit în fața lui Dumnezeu, și aceasta nu a fost lăsat pentru amvon. Nu se cunoscuse niciodată să petreacă o jumătate de oră cu domnul Spurgeon, și câte petrecuse, fără să fie adus în prezența Domnului Însuși.... Dumnezeu l-a mulțumit. Ilie al secolului al XIX-lea avea caracteristica precursorului său, aceea de a fi unul care stătea conștient în fața lui Dumnezeu. Din nou, Isus a fost atât de în mod absolut și atât de evident Domnul inimii sale – minunat de so..... El nu a cunoscut niciodată un om care să fi avut lacrima atât de aproape de suprafață pentru Domnul său ca dl.

Spurgeon.... A fost minunat cum a zăbovit la Calvar, – cum a continua să vorbească despre agonia necunoscută a Domnului, despre lacrimile mari curgându-i pe obraji în timp ce vorbea".

Aceste exemple ar putea fi multiplicate, dar spațiul ne interzice. Ele nu au nevoie de comentarii. Ele își învață singure lecția. Regretăm că nu putem menționa decât

"Asociația Colportage"; "Misiunea județeană"; "Asociația evanghelică"; "Misiunea evanghelică".

Societatea Evanghelică", "Casele de pomană", "Societatea de Tractologie" și o multitudine de alte organizații.

alte opere bune, toate formate direct sau indirect de Charles Haddon. Spurgeon.

30

CAPITOLUL 6

CICATRIZAT ȘI RĂNIT

Ajungem acum la unul dintre cele mai dureroase episoade din viața marelui predicator. Nu a fost o încercare ușoară prin care a trecut; nu a fost o încercare neînsemnată conflict în care s-a angajat atunci când a dus marea bătălie pentru dreptate și dreptate.

adevărului, în ceea ce este acum atât de bine cunoscut sub numele de "Down Grade".

Controversia" El nu putea face altceva decât ceea ce a făcut. Pentru că fermitatea poziție fermă și neclintită pe care a luat-o a câștigat recunoștința veșnică a evanghelicilor.

creștinătății evanghelice. Niciun veghetor, conform cu cele mai bune capacități ale sale, nu a a tras un semnal de alarmă în Sion, cu privire la relele crescânde ale vremii, atunci când a era mai necesară. Niciun sunet nesigur cu privire la depărtările de la credință a ieșit din vocea lui. Și nu a existat oare o cauză pentru aceasta? Cu adevărat că a existat.

Când găsim că ispășirea a fost scornită; că inspirația Bibliei a fost negată;

Duhul Sfânt degradat într-o influență; pedeapsa păcatului transformată în în ficțiune, iar învierea într-un mit, cu siguranță că era timpul ca cineva să se arate gelos pentru onoarea Domnului Oștirilor!

Cu noblețe, el a apărat credința ortodoxă; cu dreptate a luptat pentru acea credință care a fost dată odată sfinților!

Scriind la numai câteva luni de atunci, domnul Spurgeon spunea: – "Trăim în vremuri primejdioase; trecem printr-o perioadă extrem de plină de evenimente; creștinul lumea creștină este convulsionată; există o puternică răscolire a vechilor temelii ale credinței; o mare răsturnare a vechilor învățături. Biblia este făcută să vorbească astăzi într-o limbă necunoscută. Învățăturile evanghelice, a căror proclamare i-a făcut pe oameni să se teamă de păcat și să se teamă de gândul veșniciei, sunt puse în rafturi

Calvarul este lipsit de gloria sa, păcatul de oroarea sa și puterea

Evangheliei este slăbită. Nu are rost să ne mai lungim; există mii de dintre noi, în toate confesiunile, care credem că mulți miniștri au grav s-au îndepărtat serios de adevărurile Evangheliei, iar un trist declin al vieții spirituale este manifestă în bisericile noastre.... Cazul este jalnic. Anumiți slujitori sunt fac infideli. Ateii declarați nu sunt nici măcar o zecime la fel de periculoși ca cei predicatori care împrăștie îndoiala și înjunghie credința. Un om simplu ne-a spus zilele trecute zi că doi preoți

l-au luat în derâdere, pentru că el credea că ar trebui să ne rugăm pentru ploaie.... Oare acești gânditori avansați și-au umplut propriile capele? până la urmă, au prosperat prin renunțarea la vechile metode? Locurile pe care vechea Evanghelie le-a umplut, noua prostie le-a golit și va continua să le goale."

Domnul Spurgeon nu a părut niciodată mai cu adevărat măreț decât atunci când a fost dispus să se arunce și să sacrifice totul pentru adevăr; dispus să piardă o mie de prietenii și să sufere pierderea ajutorului a mii de oameni în lucrarea sa. Dl.

Archibald Brown spune: " Că domnul Spurgeon a vorbit cu tărie nimeni nu ar putea nega. Dar el a trăit în declarațiile sale, a trăit în adevărurile pe care le-a proclamat, a trăit în mărturia pe care o născuse, iar bătălia trebuie să continue. Campionul căzuse, se dusese la odihna sa, dar lupta a continuat. Adevărul a fost nu mai puțin prețios pentru că dragul Spurgeon murise. El nu a avut niciodată o umbră de îndoială asupra pasului pe care l-a făcut. Cel mai clar să se înțeleagă că el nu a regretat nicio clipă pasul pe care a fost condus de Dumnezeu să îl facă pentru onoarea Adevărului lui Dumnezeu. Ultima dată când l-am văzut a spus: "Dacă nu aș fi avut ieșit când am ieșit, aș fi ieșit de o jumătate de duzină de ori de atunci'. Dacă nu ar fi ieșit când a ieșit, ar fi ieșit și astăzi. El a susținut inspirația perfect verbală a Bibliei de la început până la sfârșit.

sfârșit, și că Biblia nu conține pur și simplu Cuvântul lui Dumnezeu, ci că ea este Cuvântul lui Dumnezeu".

A fost marcat și rănit în acest conflict teribil, dar a luptat cu noblețe.

A plecat la odihna și răsplata bine meritate. Sabia pe care el atât de bine mânuită atât de bine a căzut din acea mână pentru totdeauna. Acum poartă haina învingătorului acum poartă coroana învingătorului, acum cântă cântecul învingătorului. A fost un martir pentru Adevărul.

Adevărului. El a primit acum premiul martiriului.

Vorbind la slujba de comemorare din Tabernacol, secretarul său particular, domnul Harrald, a spus: "În acel sicriu de măsline se află toate rămășițele unui martir de dragul Adevărului. Acea mare controversă l-a ucis. 'Chiar dacă un boală aproape fatală a făcut parte din cost', a spus el însuși în Sword and

Trowel, iar acum putem lăsa deoparte aproapele".

CAPITOLUL 7

WESTWOOD

Această mică schiță a vieții și operei marelui predicator nu ar fi completă fără o privire asupra cercului natal și a împrejurimilor sale. Dl.

Spurgeon s-a căsătorit în 1856 cu domnișoara Susannah Thompson, fiica lui domnului Robert Thompson, din Falcon Square, Londra. Băieții gemeni, Charles și

Thomas Spurgeon sunt singurele adăugiri la familia lor. Aceștia s-au născut în

Nightingale Lane, Balham, lângă Londra, la 20 septembrie 1857. Ei au fost

educați amândoi la Școala Camden House din Brighton. Acolo au s-au descurcat onorabil la departamentul școlar, iar au reușit să obțină câteva premii frumoase.

Convertirea lui Charles a avut loc în următoarele circumstanțe:

— El era la plimbare, însoțit de un prieten creștin, când conversația s-a îndreptat pe un canal religios. A început să plouă, iar ei au căutat adăpost sub un copac. Descălecând, amândoi au îngenuncheat pe iarba, în timp ce prietenul său a rostit o rugăciune. A fost în timpul acestei scurte perioade de comuniune că soarele adevărului a pătruns în inima lui tânără. În

1879 a primit o chemare din partea congregației din South Street, Greenwich.

Chemarea a fost acceptată după o deliberare plină de rugăciune, iar el a intrat în slujba lui primul pastorat acolo la vârsta de 23 de ani. Clădirea, care era aproape goală, este acum plină cu aproape o mie de ascultători, iar biserica se bucură de multe semne de prosperitate spirituală.

Domnul Thomas Spurgeon, după ce a fost timp de câțiva ani pastor al bisericii Auckland

Tabernacle, Noua Zeelandă, urmează acum lucrarea unui evanghelist, iar muncile sale fiind binecuvântate din belșug.

O legătură de dragoste și afecțiune filială a legat inimile acestor doi fii de tatăl lor venerat și sfințit. În el au găsit întotdeauna un sfătuitor pregătit, un ajutor binevoitor, un prieten de încredere, unul la care se puteau întoarce oricând pentru sfat sau consolare. Care a fost cu adevărat relația sfântă pe care a existat între acest Goliat spiritual și urmașii săi este cel mai bine povestită în cuvintele lui Charles Spurgeon însuși. El scrie: " Nu există decât un singur alt care poate scrie cuvintele: "Tatăl meu", după ilustrul nume al lui Charles Haddon Spurgeon. Și un asemenea tată! Binecuvântată fie amintirea lui dragă! Niciodată a avut vreun fiu un tată mai bun, mai înțelept, mai fericit, mai sfânt sau mai generos, decât acesta a binevoit Dumnezeu să mi-l acorde; iar acum că a plecat, nu mai există cuvinte suficient de puternice în vocabularul meu pentru a descrie pierderea ireparabilă. Cel mai mult recunoscător susțin cu recunoștință numeroasele lucruri adevărate și amabile care au fost spuse în referire la el; dar nu s-a spus totul despre valoarea lui și nici nu se va putea spune vreodată nu se va face pentru multe zile de acum încolo. Simt că până și cea mai completă licență poetică poate fi acordată celor care ar dori să-i facă onoare, fie cu limba, fie cu stiloul, și nimeni nu va fi acuzat de exagerare. Ți se pare că supraestimez pe această persoană iubită? Ei bine, iertați-mă. Eu sunt fiul său; și așa cum am iubit întotdeauna cu o afecțiune profundă, acum că "așteaptă de partea cealaltă", mă simt că îl iubesc și mai mult. El a fost ceea ce a fost 'prin harul lui Dumnezeu', iar eu nu fac decât să măresc pe Stăpân vorbind de bine despre slujitor. Toată slava să fie adusă lui Dumnezeu pentru o astfel de viață! și noi luăm coroana prețuirii noastre și o depunem la picioarele lui Isus".

Ce mărturie nobilă din partea unei inimi atât de iubitoare față de vrednicia plecată și bunătate! Bine ar putea exclama unul ca acesta în acest ceas de tristețe și de durere, " Tatăl meu, tatăl meu, carele lui Israel și călăreții lor" Fie ca spiritul răposatului Ilie să se odihnească într-o măsură puternică asupra lui Elisei.

Un singur cuvânt, și numai un singur cuvânt, cu referire la cea care fusese apropiată tovarăș al vieții lui, "tovarășa de ajutor" aleasă în truda lui și împărtășitoarea de suferințele lui Prețioasă și iubită ca o mamă, prea intens dragă și afecțiune ca soție, pentru ca cuvintele să o poată exprima în mod adecvat, ea a rămas pentru un puțin timp – soția iubitoare și iubită – până când vine chemarea, când se va întâlni cu iubitul ei în acel tărâm " unde congregațiile niciodată se despart, iar Sabatele nu au sfârșit". Timp de mai mulți ani, doamna Spurgeon, deși ea însăși este o mare invalidă, în bunătatea inimii sale generoase a distribuit 130.000 de volume printre miniștrii săraci din toate confesiunile.

Cât de mult ne-a înveselit inimile să știm că în acest ceas al văduviei ei, a fost amintită de toate clasele sociale, de la moștenitorul și familia sa.

consoartă până la țăranul în pătuțul său.

Viața de acasă a domnului Spurgeon era ideală. Nimeni nu putea să fie o oră sub conducerea lui acoperiș fără să perceapă parfumul afecțiunii domestice care pătrundea căminul. 'Soției sale invalide îi vorbea întotdeauna cu un amestec de veselie și de afecțiune care era foarte emoționantă. Viața ei a fost dăruită de un eminent medic eminent cu mulți ani în urmă, dar Dumnezeu a cruțat-o pentru a fi soțul ei, principal ajutor în lucrarea grațioasă, neîncetată și crescândă alături de soțul său pentru săraci.

slujitori ai lui Hristos.

Nimeni nu s-a bucurat de o ieșire la Westwood mai mult decât cei abia munciți studenți. Era într-adevăr o pauză veselă în monotonia vieții lor.

Westwood și stăpânul său, da, și stăpâna, aveau pentru ei un farmec care cuvintele nu pot exprima foarte bine. Cât de mult le plăcea să se plimbe prin acel grădina rafinată, sau să culeagă o lecție de la cântăreții cu pene sau de la albinele ocupate, sau să facă cunoștință cu "Cuibul de zăpadă" și cu "Daphne" și cu celelalte vaci din orfelinatul doamnei Spurgeon. Oh, ce încântare și ce libertate a fost în toate acestea, cu siguranță! Și apoi, cât de înfierbântate erau cu cu vorbele simple și fără pretenții ale iubitei gazde de la "Beulah." Cum a semănat în voie perle de inteligență și înțelepciune, proverbe și epigrame la îndemână, și totuși întotdeauna gata să-i asculte pe ceilalți și gata să recunoască cu inima apreciere orice lucru bun pe care aceștia îl puteau rosti. Nimeni nu s-a bucurat mai mult decât el frumoasa sa grădină și terenul său, și își manifesta o plăcere la fel de mare pentru expunând aceste frumuseți ale naturii celorlalți. Domnul Spurgeon a spus odată, în răspuns la o descriere exagerată din presa publică a casei și a casei sale grădini, "Stăpânul meu, sunt sigur, nu-mi poartă pică pentru a mă bucura de casa mea grădină. I-o datorez Lui. Este cam singurul lux pe care mi-l permit. Eu sunt muncesc foarte mult. Nu am nicio relație socială din cauza limitelor mele de viață.

timpul de care dispun. Nu am nici zeciuială, nici putere să mă mișc și să găsi împrospătare în varietate și schimbare, așa cum fac alții; dar am grădina mea, cu florile și perspectivele ei frumoase, și Îl laud pe Dumnezeu pentru ea."

Și acum, " Beulah" pământească este schimbată cu cea cerească, unde

" Izvorul veșnic rămâne

Și flori care nu se ofilesc niciodată".

Domnul Spurgeon a murit relativ sărac, deși s-a bucurat de o amplă oportunități de a face bani. Într-adevăr, sumele pe care le-a donat în diferite momente ar fi reprezentat o avere pentru majoritatea oamenilor. " Niciodată așteptat", a remarcat el odată, "nimic altceva în afară de hrană și îmbrăcăminte; și când venitul meu era de patruzeci și cinci de lire sterline pe an, am fost mulțumit din toată inima. Este mult la fel cu mine și acum. Când am cinci lire sterline de rezervă, colegiul sau orfelinatul sau altceva le cere, și mă duc." Aceasta nu este o surprinzător, când știm că cele șase mii de lire pe care le-a primit a primit ca mărțișor pentru "nunta de argint" și ca mărțișor jubiliar, pe la împlinirea a cincizeci de ani, de aproape cinci mii de lire, a fost fiecare bănuț a fost dat diverselor instituții legate de Tabernacol.

Și acum ajungem la încheierea vieții acestui mare om, nu pentru că am nu am putut spune mai mult, ci pur și simplu din lipsă de spațiu pentru a conține relatările despre viața lui măreția sa. Cu siguranță putem spune că, cel care este unit cu Hristos se ridică într-o nemurire a măreției. Măreția mijlocitorului înscăunat pe tron umbrește Biserica, care este mireasa Sa El ne-a făcut împărați cu

Dumnezeu. El împarte coroane. El va răsplăti fiecăruia, după cum îi este lucrarea sa va fi.

Charles Haddon Spurgeon a fost descris, și pe bună dreptate, ca fiind Ilie al secolului al XIX-lea. El a fost un lider puternic în Israelul evanghelic. El a avut o singură predică, dar aceasta era întotdeauna nouă. Cu adevărat, în cea mai înaltă și nobilă dintre ele, și cel mai adevărat sens al cuvântului, a fost mare. Darurile sale deosebite nu le are nimeni, darurile sale devotamentul neobosit poate fi imitat de toți. Prin moartea sa am fost privați de un ucenic curajos și credincios, un om cu o putere de caracter și o forță puternică.

personalitate puternică și puternică. El a fost darul lui Hristos, un dar prețios pentru Biserica din secolului al XIX-lea. A plecat la odihna sa binemeritată, dar a lăsat în urma lui o moștenire prețioasă de speranță, încredere, credință și curaj.

" Pentru mii de inimi îndurerate, acum a lui este încă pentru totdeauna;

Pentru mii de creiere care vibrează, acum a lui nu mai este ocupată;

Mii de mâini trudite, acum ale lui și-au încetat munca;

Pentru mii de picioare obosite, acum ale lui și-au terminat călătoria."

"Și am auzit un glas din ceruri care mi-a spus: Scrie: Binecuvântați sunt cei morții care mor în Domnul de acum înainte; da, spune Duhul Sfânt, că ei se pot odihni de munca lor; și faptele lor îi urmează."

Această cinste au toți sfinții Lui. Ori de câte ori Duhul lui Dumnezeu supune voința cărnii și înarmează inima spre o tandrețe plină de abnegație, acolo este măreție care își așteaptă încoronarea de către Domnul Vieții și al Gloriei; o măreție care va dăinui atunci când lucrurile timpului și ale simțului sunt trecute dispărute pentru totdeauna.

CAPITOLUL 8

ODIHNA RĂZBOINICULUI

Așa cum se cuvenea și cum era corect, l-au adus acasă pentru a-și dormi ultimul somn.

L-au așezat printre camarazii care au luptat alături de el și au căzut doar cu puțin timp înaintea lui. Niciodată, din zilele nemuritorului Wesley nu a mai existat o asemenea jale pentru un prinț căzut în Israel. Timp de mai multe zile înainte de acea duminică memorabilă, întreaga națiune a privit cu teamă și anxietate lângă acel pat bolnav de la Mentone. Cu neliniște era fiecare telegrame scanate și fiecare mesaj analizat. Speranța și teama alternativ predominau alternativ. La unii, acea " speranță amânată care face inima bolnavă", pusese stăpânire pe ei. În timp ce noi așteptam cu nerăbdare, cu fiecare fibră din ființele noastre tensionate la maximum, o oaste puternică implora

Acela, în mâinile căruia se află problemele vieții și ale morții, ca, dacă era de acord cu voința Sa, această viață prețioasă ar putea fi cruțată. Dar nu a fost să fie așa. Voința Sa este întotdeauna voința corectă. Cel care face toate lucrurile bine l-a luat pe iubitul pastor de mii de oameni într-unul din multele Sale conace. Înainte de sfârșitul zilei de duminică, 31

ianuarie 1892, " munca lucrătorului s-a terminat; ochii lui l-au văzut pe Rege în frumusețea Sa", iar pământul făgăduinței era moștenirea lui. În cele din urmă mesaj a ajuns pe țărmurile noastre, iar o coardă de simpatie a vibrat în fiecare inimă când auzeau sau citeau semnificația sa. Deși dureros pentru unii, totuși a fost declarată o bucurie și o speranță pe care nimeni nu le putea contesta. A fost emoționant de frumos în simplitatea sa. "Pastorul nostru iubit a intrat în ceruri la la ora 11:15 duminică seara."

Ca răspuns la o dorință universal exprimată, chiar dacă nu din alt motiv, a fost s-a hotărât să se așeze tot ce era muritor al marelui căpetenie pe pământ englezesc.

Acele trei zile de slujbe m Tabernacolul nu vor fi uitate niciodată de către cei care au fost prezenți. Coadjutorul său, Dr. Pierson, ar putea spune că că se îndoiește că de pe vremea lui Paul a mai intrat cineva în ceruri și a găsit atâția oameni.

oameni adunați acolo salvați prin slujba sa ca domnul Spurgeon. 'Vastele mulțimi care din nou și din nou umpleau Tabernacolul erau pătrunse de o singură durere comună. Cu toții suspinau

" Pentru atingerea unei mâini dispărute,

Și sunetul unui glas care nu se mai aude."

Cu toții " plângeau, mai ales că nu-i vor mai vedea fața"

În multitudinea de omagii aduse memoriei marelui predicator la acele adunări monstruoase, nu putem remarca decât unul singur. Domnul Harrald, în cursul discursului său patetic, a spus: "Iubitul pastor a avut un ultim cuvânt pentru ei, prin cea mai remarcabilă înfrânare a providenței lui Dumnezeu, în predica pe care a stabilit-o pentru această săptămână și pe care doamna

Spurgeon a intitulat-o, "Propria lui predică funerară". Textul a fost, remarcabil de spus: 'După ce și-a slujit generația prin voia lui Dumnezeu, a căzut în somn'.

Ultimul mesaj trimis de pastorul decedat către iubita sa biserică a fost următorul: "A fost un ultim mesaj,

'Ofertă de mulțumire din inimă a lui însuși și a soției, 100 de lire pentru Tabernacolul general'.

pentru fondul de cheltuieli generale al Taberei; dragoste pentru toți prietenii". Aceasta a fost ultima salutare de această parte a lumii.

veșniciei".

În biroul domnului Spurgeon a fost găsit de secretarul său următorul verset. Acesta este era scris de mână, care era la fel de clar ca oricare altul pe care l-a scris vreodată, și era după cum urmează: – " Nicio cruce, nicio coroană; nicio pierdere, niciun câștig;

Trebuie să sufere și ei, cei care vor să domnească.

Cel mai bine poate să se despartă de viață fără un suspin,

Cine trăiește în fiecare zi, trebuie să moară în fiecare zi.

Tinerețea pledează pentru vârstă, vârsta pledează pentru odihnă,

Cine pledează pentru cer va pleda cel mai bine."

A fost o priveliște minunată și de neuitat ce a trecut prin străzile Londrei joi, 11 februarie 1892. Nimic nu a fost văzut pentru kilometri decât capete dezgolite, jaluzele închise și semne universale de durere și de tristețe. A fost, într-adevăr, o scenă memorabilă. Ce lecție a fost acea Biblie împodobită sicriu a predicat zecilor de mii de oameni în timp ce trecea prin mijlocul lor!

Toate clasele, toate credințele, toate partidele s-au alăturat în vocea de doliu.

copiii orfani au cântat ultimul imn pentru tatăl lor iubit în timp ce purtau pentru totdeauna din fața lor. Dar micul lor imn de laudă nu a stârnit nicio reacție.

cântec de recunoaștere acum de la cel pe care învățaseră să-l iubească atât de bine. Nu, el este deja cântă noul cântec cu acea mulțime pe care nimeni nu o poate număra. Plângeți mai departe, orfani, nu-i de mirare că plânsul vă îneacă rostirea și nu mai puteți cânta. Tatăl a murit, da, bine știm asta; dar nu uitați, voi cei pustii, Tatăl vostru ceresc trăiește și " El are grijă de de voi". O, cât de tare " El, mort fiind, încă vorbește" pentru acest îndurerat mulțime îndurerată. Cine va auzi acest mesaj, îl va primi pe Hristosul Său și va trăi?

Atunci, cu adevărat, el nu va fi murit în zadar!

Fie că în ziua de marți, când mai mult de 60.000 de oameni și-au croit drumul prin Tabernacol, în tăcere și cu tristețe, pentru a vedea acel sicriu din lemn de măslin, cu pânzele sale fluturând deasupra lui, sau a doua zi, când atât de mulți din Anglia mari divini ai Angliei (Biserica Angliei și Nonconformiști deopotrivă) și-au plătit ultimul omagiu de respect pentru cel pe care toți îl recunoșteau ca un lider, profund și eficiente trebuie să fi fost predicile pe care toți aceștia le-au rostit; lungi și durabile am sperăm că impresiile comerciale; dar efectul real al cărui efect real numai eternitatea îl va va dezvălui.

Cu inimile plecate de o mare durere, cu mâini tandre și iubitoare, este că

prețioasă povară născută la ultimul ei loc de odihnă. Opt studenți (în special aleși pentru această ultimă și tristă datorie) din acel colegiu de care el a avut atât de mult timp fusese mult timp șef și șef, depun cu mâini pline de respect și cu inimile îndurerate acel sicriu de preț în locul său de odihnă. Ei plâng. Bine ar fi putut.

Iată cum l-au iubit! Stăpânul lor a fost luat astăzi de la capul lor.

Nu-i vor mai vedea fața. Este ultimul lor act de slujire; ultimul lor tribut de afecțiune pentru cel care le-a fost atât de mult. Vai! Cât de mult au pierdut încă nu știu! Totuși, ei nu se întristează ca cei fără speranță. Iubitul lor doar doarme, el va învia.

Încă o scenă. Charles, fiul iubit și iubitor, are o dublă, ba chiar o de datorie și afecțiune de care trebuie să se achite în acest ultim ceas de încercare.

Oare nu-l reprezintă el pe celălalt fiu (la fel de iubit) în îndepărtatul

Antipozi, și pe cea care a fost atât de mult pentru ei toți; acum își păstrează veghează singuratică la Mentone? Dumnezeu să-l ajute! Dumnezeu să o binecuvânteze și să o susțină! Fie ca

Dumnezeul tatălui și al soțului să pună în jurul fiecăruia dintre ei " veșnicia brațe veșnice", este rugăciunea multora din acea adunare vastă Apoi vine fratele

(J. A. Spurgeon), foarte iubit, care a lucrat cu atâta ardoare și cu zel pe câmpul de luptă. Cu războinicul adormit la picioarele sale, el poate abia își poate controla sentimentele în timp ce își ia rămas bun de la cel iubit.

Unul câte unul, cei îndurerați se apropie pentru a arunca o ultimă privire în acel loc deschis mormânt deschis, și să spună ultimul rămas bun. Nu se aude nimic în afară de plânsul acelui mulțimii imense. Bărbații puternici plâng ca niște copii mici când primele note ale imn pe care îl iubea atât de bine se ridică în aer. Dar liniște! Nu trebuie să fie acum.

Vom plânge mai târziu. Era imnul lui. Așa că pentru o vreme lacrimile sunt reținute și cei mai mulți din acea adunare masivă se alătură în cântec,

" Dragă Miel muribund, sângele Tău prețios

Nu-și va pierde niciodată puterea

Până când toată biserica răscumpărată a lui Dumnezeu

Să fie salvată să nu mai păcătuiască".

Câteva cuvinte rostite de prietenul drag al celui plecat, reverendul A. G. G.

Brown, o rugăciune rostită de Dr. Pierson, și binecuvântarea dată de Episcopul Lordului de

Rochester, au încheiat această slujbă simplă. Așa a fost că Charles

Haddon Spurgeon a fost așezat să se odihnească până când " trâmbița va suna, iar morții vor fi înviați, iar noi vom fi schimbați". Fie ca cititorul și scriitorul să se întâlnească cu el în țara cea mai bună!

Nu cunosc cuvinte mai potrivite pentru a încheia această scurtă biografie a acestui mare om (a cărui operă de viață am încercat să o înfățișăm în aceste pagini) decât aceste splendid dar adevărat elogiu rostit de reverendul A. G. Brown la mormânt:

-

"Președinte iubitor, prinț al predicatorilor, frate iubit, credincios slujitor credincios, dragul meu Spurgeon, nu-ți spunem "Adio", ci doar pentru un puțin timp "Noapte bună". Te vei ridica în curând, 'la prima zorii a zilei de Înviere a celor răscumpărați; dar totuși, nu ne revine nouă sarcina de a vă spune

'Adio', ci al tău. Noi suntem cei care zăbovim în întuneric. Tu ești în propria lumină a lui Dumnezeu. Atunci, împreună cu tine, vom întâmpina dimineața unei zi care nu cunoaște sfârșit, pentru că "acolo nu este noapte". E drept.

a fost brazda pe care ai arat-o. Nicio privire în urmă nu a barat

"Nu ți-a împiedicat drumul. Campion al lui Dumnezeu, acea bătălie, lungă și nobilă, este s-a terminat. O creangă de palmier a luat locul Sabiei și al sapei.

Nu mai apasă coiful pe fruntea ta; cununa de învingător de la marele Comandant a dovedit deja răsplata ta deplină. Aici pentru puțin timp se va odihni praful tău prețios, apoi, bine iubitul tău va veni și glasul Lui te va face să te ridici de pe canapeaua ta.

Până atunci îl vom lăuda pe Dumnezeu pentru tine și, prin sângele lui legământului veșnic, încă mai sperăm și așteptăm să-L lăudăm pe Dumnezeu cu

Tine."

APENDICE

Nu trebuie să se presupună că autorul schiței de mai sus a avut uitat sau a trecut cu vederea filonul bogat de umor care curgea prin multe dintre spusele marelui predicator, ca dintr-o mină inepuizabilă.

Cu siguranță că nu este cazul. Am fost nerăbdători, în spațiul limitat de care dispunem, să ne dispoziție să ne limităm la aspectele mai serioase ale vieții și ale opera sa, gândindu-ne poate că un mic apendice, care să relateze una sau două exemple ale laturii umoristice a vieții lui Spurgeon, ar fi mai acceptabil pentru cititor și mai plăcut pentru sentimentele noastre. Am fost extrem de doritor ca incidentele pe care le-am consemnat în această scurtă memorii să fie de un asemenea caracter încât să îl poată conduce pe cititor la slăvească pe Hristos pe care l-a adorat atât de mult. De aici și motivul pentru care ne-am anexarea acestei adăugiri.

Nu trebuie decât să aruncăm o privire la acea minunată producție, "John Ploughman' s

Talk", pentru a vedea ce fond de umor poseda domnul Spurgeon. În toate toate privințele a fost un om minunat. În cap, în inimă, în energie și în spirit, el prezenta o combinație dintre cele mai minunate și mai izbitoare. Intelectualitatea sa calități intelectuale, de exemplu, erau de cel mai înalt ordin și de cea mai înaltă calitate. El părea să trăiască mai multe vieți. Ascultându-i discursul despre cărți, cineva ar crede că că nu a făcut altceva decât să citească în bibliotecă toată viața sa; pentru a-i observa publicații, cineva și-ar fi închipuit că nu a făcut altceva decât să scrie; să privi lucrările pe care le-a administrat, s-ar părea că, în calitate de administrator, el a avut destule pentru a-și ocupa toată viața; în timp ce la predicile pe care nu le-a ținut niciodată se învechiseră, și erau mereu proaspete, ce cerere trebuie să fi

făcut asupra lui! Au fost puțini oameni care au fost astfel de oameni de afaceri. Cu adevărat, în combinarea multiplelor daruri ale intelectului și ale inimii, ale bărbăției și ale sfințenie, în pasiunea scopurilor practice, în absența totală a lingușelii și a nesinceritate, și în noblețea caracterului său, a vieții sale și a consacrare, el a fost unic. El a urât cântecul ca și cum ar fi fost un discipol al lui

Carlyle, și a luptat pentru sinceritate ca și cum ar fi fost antrenat de către

Wordsworth.

Un ascultător ocazional și mare admirator al lui Spurgeon, care își făcuse avere fiind amestecat în niște tranzacții de afaceri foarte dubioase, a fost extrem de nerăbdător ca domnul Spurgeon să numească o vilă pe care o avea ridicată în care să-și petreacă restul zilelor. De ceva timp, dl. S. a respins apelurile neîncetate pe care i le făcea bogatul său ascultător. Dar bărbatul nu s-a lăsat respins. În cele din urmă, fiind obosit de insistențele lui, domnul Spurgeon a spus: "Cum vei numi vila ta? De ce, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș ar trebui să o numesc " Dun Robbin" ("Făcută la furat"). Inutil să mai adaug că dl S.

nu a mai fost deranjat cu o altă vizită din partea acestui domn insistent.

Domnul Spurgeon era un adept al citirii caracterelor la primele interviuri. A

tânăr de tipul masher a aplicat pentru admiterea ca student la

Colegiul Pastorului. După o lungă conversație, marele predicator l-a adus pe interviul la final remarcând în mod pitoresc: " Sfatul meu pentru tine, prietene, este că ar fi mai bine să rămâi la Ierihon până îți crește barba".

Relatând aceste câteva fragmente care arată latura plină de umor a marelui caracterului marelui predicator, putem spune că avem o oarecare simpatie pentru vechiul cleric, care la un moment dat a luat asupra sa să îl mustre pe domnul Spurgeon pentru obiceiul său de a folosi ocazional remarci glumețe în timpul predicii. El a răspuns spunând: "S-ar putea să ai dreptate, dragă frate, dar poate că ai fi avut mai multă simpatie pentru mine dacă ai ști câte rețineri am".

Mulți au susținut că erudiția domnului Spurgeon a fost nici puțină, nici limitată, drept dovadă, domnul Williams, un prieten al lui răposatului predicator, ne oferă următoarea amintire interesantă. "" Dați-mi un text, Williams, și-ți voi ține o predică', a spus Spurgeon într-o zi ocazie când stăteam singuri într-o poiană frumoasă din Scoția. 'O stea diferă de o altă stea în glorie', am spus eu. Imediat a început prin a descrie slava anumitor stele speciale din constelații separate, dând în fiecare fiecare caz numele și poziția lor pe cer, până când am ascultat și am mirat, și mi-am dorit să pot doar să scriu. Dar finalul! Niciodată l-am auzit făcând ceva mai sublim, nici măcar atunci când predica la mii de oameni adunați."

Un exemplu al inimii sale mari și al simpatiei intense: – Anul trecut, când stăteam la Mentone, un biet organist a cântat în fața hotelului.

unde era cazat. După ce a cântat câteva melodii, proprietarul orgii și-a dus pălăria în jurul pălăriei pentru contribuții, dar a întâlnit un sprijin foarte slab.

Spurgeon, observând acest lucru, a coborât imediat și a început să învârtă mânerul de la orga cu cea mai mare vigoare. Bineînțeles, compania s-a adunat la ferestre pentru a asista la o asemenea priveliște inedită. Spurgeon a continuat să

cânte, iar omul a făcut colecta, cu un rezultat extrem de benefic.

Acesta a fost rezultatul unei inimi mari și mari, înflăcărate de dragostea lui Dumnezeu și de dragoste față de semenii săi. Domnul Manton Smith descrie în mod grafic prima sa întâlnire cu marii predicatori și cu aceasta trebuie să ne încheiem anexa. Domnul Smith spune: – "Prima dată când mi-am deschis buzele pentru Dumnezeu în fața lui (Spurgeon) a fost în

Tabernacol, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Am fost invitat de doamna Bartlett să fiu unul dintre vorbitori la întâlnirea anuală de ceai a clasei ei de tinere femei.

Nu am visat niciodată că Spurgeon urma să vină la întâlnire, în calitate de președinte, la în care urma să vorbesc, dar așa a fost. Când l-am văzut intrând în sală, mi-a curajul m-a părăsit, adresa m-a părăsit, și m-am simțit complet descumpănită... Într-o mod prietenos și frățesc a încercat să mă înveselească pentru sarcina care mă aștepta.

Mi-a spus: "Sunteți unul dintre curatorii doamnei Bartlett, așa am fost informat. Noi nu vă vom deranja să vă puneți surtucul, dar trebuie să vorbiți după mine." .....

Cum am stat în picioare nu pot spune, căci tremuratul picioarelor mele sub acea probă am nu voi uita niciodată. Am început prin a spune: "Dragă domnule, nu știu să vorbesc bine.

și un scriitor și mai rău, și tot ce știu este că, la fel ca metodistul primitiv predicator, evanghelia ABC". Spre surprinderea mea, Spurgeon a lovit cu bastonul său pe podeaua, și-a lovit pălăria moale pe masă și a râs cu un râs atât de sincer ring, încât a devenit destul de contagios, apoi a spus: "Bravo, continuă, frate;

asta este exact genul de evanghelie care îmi place; povestește-ne despre ea". Am făcut tot ce am putut, și am povestit le-am spus că am crezut că A reprezintă un text pe care ar trebui să îl învățăm cu toții mai întâi, pentru că a fost chiar începutul evangheliei pentru fiecare păcătos – ' Toți au păcătuit și și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu'. Al doilea cap al meu a fost B, care reprezenta

"Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". Eu ultimul a fost C, care reprezenta cuvintele: 'Veniți la Mine, voi toți care munciți și sunteți împovărați, și Eu vă voi da odihnă'. Mă așteptam destul de mult ca la finalul discursului meu, el va fi dezgustat și rușinat de mine, dar la uimirea mea totală, când m-am întors, am văzut lacrimile mari rostogolindu-se pe obrajii domnului Spurgeon, iar el mi-a strâns mâna cu atâta căldură și a spus,

'Dumnezeu să te binecuvânteze, tânărul meu frate; ți-ai luat deja diploma. Stick la acest gen de discurs și vei fi un adevărat A. B. C., ceea ce consider că reprezintă pentru

CREȘTIN APT DE MUNCĂ'".